

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 7 listopada 2011 r.

Nr 227

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁY RAD POWIATÓW

- 3909** – Rady Powiatu w Jaworze nr XII/51/11 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych działających na terenie Powiatu Jaworskiego 21493
- 3910** – Rady Powiatu w Jaworze nr XII/54/11 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie ustalenia wysokości kosztów powstałych w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu 21504
- 3911** – Rady Powiatu w Polkowicach nr IX/70/2011 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie wysokości opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów z dróg na obszarze Powiatu Polkowickiego oraz wysokości kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu 21504

UCHWAŁY RAD MIEJSKICH

- 3912** – Rady Miejskiej w Lubawce nr VIII/75/11 z dnia 30 września 2011 r. w sprawie zmiany w uchwale Rady Miejskiej w Lubawce nr VI/55/11 z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ustalenia wysokości opłaty w przedszkolach prowadzonych przez Gminę Lubawka 21505
- 3913** – Rady Miejskiej w Mieroszowie nr XVII/69/11 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie wysokości opłat za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Mieroszków 21506
- 3914** – Rady Miasta Oleśnicy nr XII/79/2011 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie udzielenia bonifikaty dla najemców lokali mieszkalnych, płacących jednorazowo ustaloną cenę sprzedaży 21506
- 3915** – Rady Miasta Oleśnicy nr XII/80/2011 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie trybu postępowania o udzielenie dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych 21507
- 3916** – Rady Miejskiej Strzelina nr XIV/143/11 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości 21519
- 3917** – Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej nr XI/83/11 z dnia 28 września 2011 r. w sprawie ustalenia odpłatności za świadczenia udzielane przez przedszkola prowadzone przez Gminę Środa Śląska 21519
- 3918** – Rady Miejskiej Wałbrzycha nr XVIII/151/11 z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów studiów stacjonarnych wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu 21520
- 3919** – Rady Miejskiej Wałbrzycha nr XIX/162/11 z dnia 27 października 2011 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów studiów stacjonarnych wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu 21522
- 3920** – Rady Miejskiej Wałbrzycha nr XIX/165/11 z dnia 27 października 2011 r. w sprawie obniżenia wysokości wskaźników procentowych określających wysokość dodatku mieszkaniowego 21523

UCHWAŁA RADY MIASTA I GMINY

- 3921** – Rady Gminy i Miasta Bogatynia nr XXV/240/11 z dnia 21 października 2011 r. w sprawie zmiany do uchwały nr XXXV/258/08 Rady Gminy i Miasta Bogatynia z dnia 17 grudnia 2008 roku w sprawie opłaty targowej 21523

UCHWAŁY RAD GMIN

- 3922** – Rady Gminy Paszowice nr VIII/60/2011 z dnia 30 września 2011 r. w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania 21524
- 3923** – Rady Gminy Pęcław nr VIII/50/11 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław 21525

WYROKI SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

- 3924** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr Sygn. akt II SA/Wr 609/10 z dnia 22 grudnia 2010 r. wydany po rozpoznaniu sprawy ze skargi na uchwałę Rady Miejskiej w Jeleniej Górze z dnia 17 kwietnia 2007 r. nr 45/IX/2007 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego 21527
- 3925** – Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu nr Sygn. akt II SA/Wr 341/11 z dnia 28 lipca 2011 r. wydany po rozpoznaniu sprawy ze skargi na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 czerwca 2007 r. nr X/90/07 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej 21531
- 3926** – Naczelnego Sądu Administracyjnego nr Sygn. akt II OSK 854/11 z dnia 30 sierpnia 2011 r. rozpoznany ze skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Gminy Stoszowice z dnia 18 listopada 2009 r. nr VIII/51/2009 w przedmiocie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych 21536

ROZSTRZYGNIĘCIA NADZORCZE

- 3927** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK-N.4131.863.2011.BSZ2 z dnia 2 listopada 2011 r. stwierdzające nieważność § 3 uchwały nr XIV/143/11 Rady Miejskiej Strzelina z dnia 25 października 2011 r. w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości 21543
- 3928** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK-N.4131.887.2011.JB6-1 z dnia 2 listopada 2011 r. stwierdzające nieważność § 3 pkt 10 oraz § 2 pkt 7 i 8 uchwały Rady Gminy w Paszowicach nr VIII/60/2011 z dnia 30 września 2011 r. w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania 21546
- 3929** – Wojewody Dolnośląskiego nr NK-N.4131.832.2011.JK8 z dnia 2 listopada 2011 r. stwierdzające nieważność § 1, § 3 ust. 2, § 4 oraz § 5 pkt 1 załącznika do uchwały Rady Gminy Pęcław nr VIII/50/11 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie Gminy Pęcław 21548

DECYZJE

- 3930** – Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr OWR-4210-56/2011/264/XI-B/MK z dnia 2 listopada 2011 r. w sprawie zatwierdzenia XI taryfy dla ciepła Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej S.A. z siedzibą w Bogatyni 21552
- 3931** – Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr OWR-4210-63/2011/17261/I-B/CP z dnia 31 października 2011 r. w sprawie zatwierdzenia zmiany okresu obowiązywania taryfy dla BD Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we Wrocławiu 21556

3909

**UCHWAŁA NR XII/51/11
RADY POWIATU W JAWORZE**

z dnia 29 września 2011 r.

**w sprawie rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych
działających na terenie Powiatu Jaworskiego**

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592 z późn. zm.) w związku z art. 94 ust. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 z późn. zm.) oraz po zasięgnięciu opinii Burmistrza Miasta Jawora, Burmistrza Bolkowa, Wójta Gminy Męcinka, Wójta Gminy Mściwojów, Wójta Gminy Paszowice, Wójta Gminy Wądroże Wielkie i Dolnośląskiej Izby Aptekarskiej we Wrocławiu, Rada Powiatu uchwala, co następuje:

§ 1. Ustala się następujący rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych na terenie Powiatu

Jaworskiego, w brzmieniu stanowiącym załącznik nr 1 i nr 2 do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu w Jaworze.

§ 3. Traci moc uchwała nr LIII/289/10 Rady Powiatu w Jaworze z dnia 24 czerwca 2010 r. w sprawie ustalenia rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych na terenie Powiatu Jaworskiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Powiatu:
Marek Zieliński

**Załącznik nr 1 do uchwały nr XII/51/
/11 Rady Powiatu w Jaworze z dnia
29 września 2011 r.**

Rozkład godzin pracy aptek ogólnodostępnych na terenie Powiatu Jaworskiego.

<i>l.p.</i>	<i>Nazwa</i>	<i>Adres</i>	<i>Telefon</i>	<i>Godziny otwarcia</i>		
				<i>Dni powszednie</i>	<i>Soboty</i>	<i>Niedziele i święta</i>
1.	“MEDICUS”	ul. Kuziennicza 4, 59 - 400 Jawor	076-748 48 67	8.00 – 20.00	9.00 – 12.30	nieczynne
2.	“Pod Złotym Wężem”	ul. Piastowska 16, 59 – 400 Jawor	076- 870 22 32	8.00 – 20.00	9.00 – 16.00	nieczynne
3.	“PIAST”	ul. Moniuszki 10, 59 – 400 Jawor	076 870 48 33	8.00 – 19.00	8.00 – 15.00	nieczynne
4.	“POD MIŁORZĘBEM”	ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor	076 871 13 08	8.00 – 20.00	8.00 – 18.00	9.00 – 18.00
5.	“GRUNWALDZKA”	ul. Grunwaldzka 9, 59 – 400 Jawor	076 871 00 19	8.00 – 20.00	9.00 – 17.00	nieczynne
6.	“Św. Marcina”	ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor	076 870 73 12	8.00 – 19.00	8.00 – 14.00	nieczynne
7.	“Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor	076 87028 92	8.00 – 18.00	8.00 – 14.00	nieczynne
8.	“GALEN”	ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor	076 870 33 68	8.00- 19.00	8.00 – 15.00	nieczynne
9.	“VADEMECUM”	ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor	076 870 06 23	8.00 – 19.00	8.00 – 16.00	nieczynne
10.	“UTIS”	ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor	076 870 54 76	7.30 – 18.30	Nieczynne	nieczynne
11.	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor		8.00 – 19.00	8.00 – 14.00	nieczynne
12.	“ARNIKA”	ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków	075 741 32 51	8.00 – 21.00	8.00 – 13.00, 19.00 – 20.00	19.00 – 20.00
13.	“ZAMKOWA”	ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków	075 741 49 83	8.00 – 18.00	9.00 – 14.00	9.00 – 13.00
14.	“PRZY FONTANNIE”	ul. Rynek 33, 59 – 420 Bolków	075 741 20 61	8.00 – 18.00	8.30 – 13.00	nieczynne
15.	“MARI”	59 – 411 Paszowice 260	076 870 17 20	Poniedziałek, środa 9.00 – 14.00 i 16.00 – 19.00, wtorek,	nieczynne	nieczynne

<i>l.p.</i>	<i>Nazwa</i>	<i>Adres</i>	<i>Telefon</i>	<i>Godziny otwarcia</i>		
				czwartek, piątek – 9.00 – 15.00		
16.	“Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów	076 872 88 35	Poniedziałek, czwartek – 8.30- 14.00, wtorek – 8.30 – 16.00, środa, piątek – 8.30 – 15.00	nieczynne	nieczynne
17.	“VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie	076 857 4516	8.00 – 16.00	nieczynne	nieczynne

**Załącznik nr 2 do uchwały nr XII/51/
/11 Rady Powiatu w Jaworze z dnia
29 września 2011 r.**

Rozkład godzin pracy w porze nocnej aptek ogólnodostępnych na terenie Powiatu Jaworskiego od 1 listopada 2011 r. do 30 kwietnia 2012 r.			
Listopad 2011			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.11.2011 – wtorek	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	18.00 – 24.00
2.11.2011 – środa	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
3.11.2011 – czwartek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
4.11.2011 – piątek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
5.11.2011 – sobota	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
6.11.2011 – niedziela	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	18.00 – 24.00
7.11.2011 – poniedziałek	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00
8.11.2011 – wtorek	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
9.11.2011 – środa	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
10.11.2011 – czwartek	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	20.00 – 24.00
11.11.2011 – piątek	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	18.00 – 24.00
12.11.2011 – sobota	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	18.00 – 24.00
13.11.2011 – niedziela	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	18.00 – 24.00
14.11.2011 – poniedziałek	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
15.11.2011 – wtorek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	20.00 – 24.00
16.11.2011 – środa	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
17.11.2011 – czwartek	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
18.11.2011 – piątek	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
19.11.2011 – sobota	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	18.00 – 24.00

20.11.2011 – niedziela	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	18.00 – 24.00
21.11.2011 – poniedziałek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
22.11.2011 – wtorek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
23.11.2011 – środa	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
24.11.2011 – czwartek	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00
25.11.2011 – piątek	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
26.11.2011 – sobota	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	18.00 – 24.00
27.11.2011 – niedziela	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	18.00 – 24.00
28.11.2011 – poniedziałek	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
29.11.2011 – wtorek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
30.11.2011 – środa	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 74149 83	20.00 – 24.00
Grudzień 2011			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.12.2011 – czwartek	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
2.12.2011 – piątek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 87017 20	20.00 – 24.00
3.12.2011 – sobota	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	18.00 – 24.00
4.12.2011 – niedziela	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	18.00 – 24.00
5.12.2011 – poniedziałek	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
6.12.2011 – wtorek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
7.12.2011 – środa	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
8.12.2011 – czwartek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
9.12.2011 – piątek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
10.12.2011 – sobota	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	18.00 – 24.00
11.12.2011 – niedziela	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	18.00 – 24.00
12.12.2011 – poniedziałek	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
13.12.2011 – wtorek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00

14.12.2011 – środa	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	20.00 – 24.00
15.12.2011 – czwartek	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
16.12.2011 – piątek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
17.12.2011 – sobota	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	18.00 – 24.00
18.12.2011 – niedziela	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	18.00 – 24.00
19.12.2011 – poniedziałek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	20.00 – 24.00
20.12.2011 – wtorek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
21.12.2011 – środa	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
22.12.2011 – czwartek	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
23.12.2011 – piątek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
24.12.2011 – sobota	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	18.00 – 24.00
25.12.2011 – niedziela	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
26.12.2011 – poniedziałek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
27.12.2011 – wtorek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
28.12.2011 – środa	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00
29.12.2011 – czwartek	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
30.12.2011 – piątek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
31.12.2011 – sobota	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	18.00 – 24.00

Styczeń 2012			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.01.2012 – niedziela	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	18.00 – 24.00
2.01.2012 – poniedziałek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
3.01.2012 – wtorek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	20.00 – 24.00
4.01.2012 – środa	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
5.01.2012 – czwartek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	20.00 – 24.00
6.01.2012 –	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów,	20.00 – 24.00

piątek		76 872 88 35	
7.01.2012 – sobota	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	18.00 – 24.00
8.01.2012 – niedziela	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	18.00 – 24.00
9.01.2012 – poniedziałek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
10.01.2012 – wtorek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
11.01.2012 – środa	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
12.01.2012 – czwartek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
13.01.2012 – piątek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
14.01.2012 – sobota	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	18.00 – 24.00
15.01.2012 – niedziela	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	18.00 – 24.00
16.01.2012 – poniedziałek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
17.01.2012 – wtorek	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	20.00 – 24.00
18.01.2012 – środa	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
19.01.2012 – czwartek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
20.01.2012 – piątek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	20.00 – 24.00
21.01.2012 – sobota	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	18.00 – 24.00
22.01.2012 – niedziela	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	18.00 – 24.00
23.01.2012 – poniedziałek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
24.01.2012 – wtorek	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
25.01.2012 – środa	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
26.01.2012 – czwartek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
27.01.2012 – piątek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
28.01.2012 – sobota	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
29.01.2012 – niedziela	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
30.01.2012 – poniedziałek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
31.01.2012 – wtorek	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00

Luty 2012			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.02.2012 – środa	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
2.02.2012 – czwartek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
3.02.2012 – piątek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	20.00 – 24.00
4.02.2012 – sobota	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	18.00 – 24.00
5.02.2012 – niedziela	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	18.00 – 24.00
6.02.2012 – poniedziałek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
7.02.2012 – wtorek	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
8.02.2012 – środa	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
9.02.2012 – czwartek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
10.02.2012 – piątek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
11.02.2012 – sobota	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
12.02.2012 – niedziela	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
13.02.2012 – poniedziałek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
14.02.2012 – wtorek	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00
15.02.2012 – środa	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
16.02.2012 – czwartek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
17.02.2012 – piątek	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	20.00 – 24.00
18.02.2012 – sobota	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	18.00 – 24.00
19.02.2012 – niedziela	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	18.00 – 24.00
20.02.2012 – poniedziałek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	20.00 – 24.00
21.02.2012 – wtorek	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
22.02.2012 – środa	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	20.00 – 24.00
23.02.2012 – czwartek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
24.02.2012 – piątek	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00

25.02.2012 – sobota	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	18.00 – 24.00
26.02.2012 – niedziela	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	18.00 – 24.00
27.02.2012 – poniedziałek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
28.02.2012 – wtorek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
29.02.2012 – środa	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
Marzec 2012			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.03.2012 – czwartek	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
2.03.2012 – piątek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
3.03.2012 – sobota	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	18.00 – 24.00
4.03.2012 – niedziela	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	18.00 – 24.00
5.03.2012 – poniedziałek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	20.00 – 24.00
6.03.2012 – wtorek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
7.03.2012 – środa	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
8.03.2012 – czwartek	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
9.03.2012 – piątek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
10.03.2012 – sobota	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	18.00 – 24.00
11.03.2012 – niedziela	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
12.03.2012 – poniedziałek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
13.03.2012 – wtorek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
14.03.2012 – środa	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	20.00 – 24.00
15.03.2012 – czwartek	„GALEN”	Ul. Korfantego 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	20.00 – 24.00
16.03.2012 – piątek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
17.03.2012 – sobota	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	18.00 – 24.00
18.03.2012 – niedziela	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	18.00 – 24.00
19.03.2012 – poniedziałek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00

20.03.2012 – wtorek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 74149 83	20.00 – 24.00
21.03.2012 – środa	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
22.03.2012 – czwartek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 87017 20	20.00 – 24.00
23.03.2012 – piątek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
24.03.2012 – sobota	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	18.00 – 24.00
25.03.2012 – niedziela	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	18.00 – 24.00
26.03.2012 – poniedziałek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
27.03.2012 – wtorek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
28.03.2012 – środa	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
29.03.2012 – czwartek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
30.03.2012 – piątek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
31.03.2012 – sobota	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	18.00 – 24.00
Kwiecień 2012			
DZIEŃ MIESIĄCA	APTEKA	ADRES, NR TELEFONU	GODZINY OTWARCIA
1.04.2012 – niedziela	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	18.00 – 24.00
2.04.2012 – poniedziałek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
3.04.2012 – wtorek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 74149 83	20.00 – 24.00
4.04.2012 – środa	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	20.00 – 24.00
5.04.2012 – czwartek	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 87017 20	20.00 – 24.00
6.04.2012 – piątek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
7.04.2012 – sobota	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	18.00 – 24.00
8.04.2012 – niedziela	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	18.00 – 24.00
9.04.2012 – poniedziałek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	18.00 – 24.00
10.04.2012 – wtorek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
11.04.2012 – środa	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00
12.04.2012 – czwartek	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	20.00 – 24.00

13.04.2012 – piątek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00
14.04.2012 – sobota	„Pod Arkadami”	Rynek 9, 59 – 400 Jawor, 76 870 28 92	18.00 – 24.00
15.04.2012 – niedziela	„GALEN”	Ul. Korfanteo 6, 59 – 400 Jawor, 76 870 33 68	18.00 – 24.00
16.04.2012 – poniedziałek	„VADEMECUM”	Ul. Szpitalna 7e, 59 – 400 Jawor, 76 870 06 23	20.00 – 24.00
17.04.2012 – wtorek	„UTIS”	Ul. Piłsudskiego 10, 59 – 400 Jawor, 76 870 54 76	20.00 – 24.00
18.04.2012 – środa	„Dobra Apteka”	Rynek 22, 59 – 400 Jawor,	20.00 – 24.00
19.04.2012 – czwartek	„ARNIKA”	Ul. Piastowska 5, 59 – 420 Bolków, 75 741 32 51	20.00 – 24.00
20.04.2012 – piątek	„ZAMKOWA”	Ul. Świerczewskiego 19, 59 – 420 Bolków, 75 741 49 83	20.00 – 24.00
21.04.2012 – sobota	„Przy Fontannie”	Rynek 33, 59 – 420 Bolków, 75 741 20 61	18.00 – 24.00
22.04.2012 – niedziela	„MARII”	Paszowice 260, 59 – 411 Paszowice, 76 870 17 20	18.00 – 24.00
23.04.2012 – poniedziałek	„Pod Jaworem”	Mściwojów 5a, 59 – 407 Mściwojów, 76 872 88 35	20.00 – 24.00
24.04.2012 – wtorek	„VILCACORA”	Budziszów Wielki 37, 59 – 430 Wądroże Wielkie, 76 857 45 16	20.00 – 24.00
25.04.2012 – środa	„MEDICUS”	Ul. Kuziennicza 4, 59-400 Jawor, 76 748 48 67	20.00 – 24.00
26.04.2012 – czwartek	„Pod Złotym Wężem”	Ul. Piastowska 16, 59-400 Jawor, 76 870 22 32	20.00 – 24.00
27.04.2012 – piątek	„PIAST”	Ul. Moniuszki 10, 59-400 Jawor, 76 870 48 33	20.00 – 24.00
28.04.2012 – sobota	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
29.04.2012 – niedziela	„Pod Miłorzębem”	Ul. Dmowskiego 9, 59 – 400 Jawor, 76 871 13 08	18.00 – 24.00
30.04.2012 – poniedziałek	„Św. Marcina”	Ul. Św. Marcina 2, 59 – 400 Jawor, 76 870 73 12	20.00 – 24.00

3910

UCHWAŁA NR XII/54/11 RADY POWIATU W JAWORZE

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie ustalenia wysokości kosztów powstałych w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu

Na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) oraz art. 130a ust. 2a, 10h i 10i, ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) Rada Powiatu w Jaworze uchwala, co następuje:

§ 1. Ustala się wysokość stawek kwotowych kosztów powstałych w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu, jeżeli wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu spowodowało powstanie tych kosztów:

- 1) rower lub motorower – 50 zł;
- 2) motocykl – 50 zł;
- 3) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t – 150 zł;
- 4) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t – 200 zł;

- 5) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t – 250 zł;
- 6) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t – 400 zł;
- 7) pojazd przewożący materiały niebezpieczne – 600 zł.

§ 2. Wszystkie opłaty są opłatami brutto.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu w Jaworze.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady:
Marek Zieliński

3911

UCHWAŁA NR IX/70/2011 RADY POWIATU W POLKOWICACH

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie wysokości opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów z dróg na obszarze Powiatu Polkowickiego oraz wysokości kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu

Na podstawie art. 12 pkt. 11 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 200, poz. 1688 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, z 2007 r. Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 92, poz. 753 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 40, poz. 230 i Nr 106, poz. 675, z 2011 r. Nr 21, poz. 113) oraz art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486, Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410, Nr 235, poz. 1701, z 2007 r. Nr 52, poz. 343, Nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661, Nr 123, poz. 845, Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 37, poz. 214, Nr 100, poz. 649, Nr 163, poz. 1015, Nr 209, poz. 1320, Nr 220, poz. 1411 i 1426, Nr 223, poz. 1461 i 1462, Nr 234, poz. 1573 i 1574, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 663, Nr 91, poz. 739, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 802, Nr 97, poz. 803, Nr 98, poz. 817, Nr 168, poz. 1323, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 43, poz. 246, Nr 122, poz. 827, Nr 151, poz. 1013, Nr 152, poz. 1018, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443,

Nr 225, poz. 1466, Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 30, poz. 151, Nr 92, poz. 530, Nr 102, poz. 585, Nr 106, poz. 622) Rada Powiatu Polkowicach uchwala, co następuje:

§ 1. Ustala się wysokość opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów z dróg na obszarze Powiatu Polkowickiego oraz wysokość kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu, zgodnie z załącznikiem do niniejszej uchwały.

§ 2. Traci moc uchwała nr III/31/10 Rady Powiatu w Polkowicach z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie cennika opłat za usunięcie, przemieszczenie pojazdów z dróg Powiatu Polkowickiego i przechowywanie ich na parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłaty za ich usunięcie i przechowywanie.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu w Polkowicach.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Powiatu:
Tadeusz Kowalski

**Załącznik do uchwały nr IX/70/2011
Rady Powiatu w Polkowicach z dnia
29 września 2011 r.**

**Cennik opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów z dróg na obszarze Powiatu Polkowickiego
oraz wysokość kosztów powstałych w przypadku odstąpienia od usunięcia pojazdu**

Lp.	Rodzaj pojazdu	opłata za usunięcie pojazdu z drogi w zł	Opłata za dobę przechowywania w zł	Koszt w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu w zł
1.	rower lub motorower	100,00	15,00	50,00
2.	motocykl	200,00	22,00	100,00
3.	pojazd o dmc do 3,5 t	440,00	33,00	220,00
4.	pojazd o dmc. powyżej 3,5–7,5 t	550,00	45,00	275,00
5.	pojazd o dmc. powyżej 7,5 do 16 t	780,00	65,00	390,00
6.	pojazd o dmc powyżej 16 t	1150,00	120,00	575,00
7.	Pojazd przewo- żący materiały niebezpieczne	1400,00	180,00	700,00

Uwagi

1) doba rozpoczyna się z chwilą umieszczenia pojazdu na parkingu strzeżonym.

3912

**UCHWAŁA NR VIII/75/11
RADY MIEJSKIEJ W LUBAWCE**

z dnia 30 września 2011 r.

**w sprawie zmiany w uchwale Rady Miejskiej w Lubawce nr VI/55/11 z dnia 30 czerwca 2011 r.
w sprawie ustalenia wysokości opłaty w przedszkolach prowadzonych przez Gminę Lubawka**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz w związku z art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) Rada Miejska w Lubawce uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale Rady Miejskiej w Lubawce nr VI/55/11 z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ustalenia wysokości opłaty w przedszkolach prowadzonych przez Gminę Lubawka § 1 otrzymuje brzmienie:

„Usługi świadczone przez przedszkola prowadzone przez Gminę Lubawka w zakresie podstawy programowej wychowania przedszkolnego są realizowane bezpłatnie w wymiarze 5 godzin, tj.:

- 1) w Zespole Szkół Publicznych w Lubawce w godz. 8:00 do 13:00;
- 2) w Zespole Szkół Publicznych im. „Tkaczy Chełmskich” w Chełmsku Śląskim w godz. 8:00 do 13:00.”

§ 2. Pozostałe treść uchwały pozostaje bez zmian.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Lubawka.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodnicząca Rady Miejskiej:
Wanda Zabiegło

3913

UCHWAŁA NR XVII/69/11 RADY MIEJSKIEJ W MIEROSZOWIE

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie wysokości opłat za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Mieroszów

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) i art. 16 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. 2011 r. Nr 5, poz. 13), Rada Miejska w Mieroszowie uchwala, co następuje:

§ 1. Korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Mieroszów, zlokalizowanych na obszarze gminy Mieroszów jest odpłatne

§ 2. Ustala się opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Mieroszów w następującej wysokości:

- 1) 0,05 zł. za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym
- 2) 1,00 zł. za jedno zatrzymanie środka transportu na dworcu

§ 3. Opłaty, o których mowa w § 2, stanowią dochód Gminy Mieroszów z przeznaczeniem na utrzymanie przystanków komunikacyjnych oraz dworców, a także na budowy, przebudowy oraz remonty infrastruktury przystankowej.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Mieroszowa.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Ryszard Gubernat

3914

UCHWAŁA NR XII/79/2011 RADY MIASTA OLEŚNICY

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie udzielenia bonifikaty dla najemców lokali mieszkalnych, płacących jednorazowo ustaloną cenę sprzedaży

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a i art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) w związku z art. 68 ust. 1 pkt 7 oraz ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.), Rada Miasta Oleśnicy uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Udziela się bonifikaty w wysokości 95% w stosunku do najemców lokali mieszkalnych, którzy złożą wniosek o ich wykup w okresie od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 30 listopada 201 r. i zobowiążą się dokonać jednorazowej zapłaty ustalonej ceny sprzedaży.

2. Bonifikatę, o której mowa w ust. 1, zwiększa się o 1 punkt procentowy w przypadku sprzedaży lokalu mieszkalnego najemcy, z którym stosunek najmu nawiązany został w okresie od 1945 r. do dnia 11 listopada 1994 r. i który złoży pisemne zobowiązanie, że uzyskanie wyższej bonifikaty za-

spokoju jego roszczenia co do zwrotu kaucji mieszkaniowej w zwaloryzowanej wysokości.

§ 2. W stosunku do najemców lokali mieszkalnych, którzy złożyli wnioski o wykup lokalu mieszkalnego przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały i do tego dnia nie nabyli prawa własności tych lokali, stosowane będą bonifikaty określone w § 1, w przypadku złożenia przez nich w terminie od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia 30 listopada 2011 r., na piśmie oświadczenia o rezygnacji z zakupu lokalu z zastosowaniem bonifikat obowiązujących w dniu złożenia wniosku o wykup lokalu.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Oleśnicy.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miasta:
Ryszard Zelinka

3915

**UCHWAŁA NR XII/80/2011
RADY MIASTA OLEŚNICY**

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie trybu postępowania o udzielenie dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 221 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), art. 403 ust. 2 – 6, art. 400a ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.), Rada Miasta Oleśnicy uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Z budżetu Miasta Oleśnicy udziela się dotacji celowej na dofinansowanie kosztów inwestycji związanych z ochroną powietrza, polegających na modernizacji systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych na terenie miasta Oleśnicy, w granicach obszaru wpisanego na podstawie decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu nr 390 z dnia 25 listopada 1956 r. do rejestru zabytków historycznego ośrodka miasta Oleśnicy, według granicy określonej na mapie stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały.

2. O udzielenie dofinansowania, o którym mowa w ust. 1, mogą ubiegać się osoby fizyczne, osoby prawne lub przedsiębiorcy będący najemcami lub właścicielami lokali mieszkalnych i użytkowych, znajdujących się we wspólnotach mieszkaniowych i budynkach komunalnych położonych w granicach obszaru określonego w ust. 1.

3. Mając na uwadze zapewnienie jawności postępowania o udzielenie dotacji, określa się szczegółowy tryb postępowania o udzielenie dotacji celowej z budżetu Miasta Oleśnicy na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych. Kryteria wyboru inwestycji oraz tryb postępowania w sprawie udzielenia dotacji i sposób jej

rozliczania określają następujące załączniki do uchwały:

- 1) Załącznik nr 1 – „Regulamin przyznawania i rozliczania dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych”,
- 2) Załącznik nr 2 – „Wniosek o przyznanie dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych”,
- 3) Załącznik nr 3 – „Umowa o przyznanie i rozliczenie dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych”,
- 4) Załącznik nr 4 – „Mapa określająca zasięg obszaru objętego dofinansowaniem”.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Oleśnicy.

§ 3. Traci moc uchwała nr V/41/2007 Rady Miasta Oleśnicy z dnia 23 lutego 2007 r. w sprawie częściowego refinansowania nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych, zmieniona uchwałą nr XLI/256/2010 Rady Miasta Oleśnicy z dnia 29 stycznia 2010 r. w sprawie zmiany uchwały nr V/41/2007 z dnia 23 lutego 2007 r. w sprawie częściowego refinansowania nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miasta:
Ryszard Zelinka

**Załącznik nr 1 do uchwały nr XII/80/
/2011 Rady Miasta Oleśnicy z dnia
29 września 2011 r.**

Regulamin przyznawania i rozliczania dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych

Postanowienia ogólne

§ 1.

Dotację na zadania z zakresu ochrony środowiska – przedsięwzięcia związane z ochroną powietrza, mogą uzyskać osoby fizyczne, osoby prawne lub przedsiębiorcy będący właścicielami lub najemcami lokali mieszkalnych i użytkowych, znajdujących się we wspólnotach mieszkaniowych i budynkach komunalnych, położonych w granicach obszaru wpisanego na podstawie decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu nr 390 z dnia 25.11.1956r. do rejestru zabytków historycznego ośrodka miasta Oleśnicy, według granicy określonej na mapie stanowiącej załącznik nr 4 do Uchwały Rady Miasta Oleśnicy Nr XII/80/2011 z dnia 29 września 2011r.

§ 2.

1. Dotacji udziela się na pisemny wniosek osób spełniających warunki określone w niniejszym regulaminie, po zawarciu umowy pomiędzy Miastem Oleśnica a wnioskodawcą.
2. W przypadku gdy dotacja stanowi pomoc publiczną lub pomoc de minimis jej udzielenie następuje z uwzględnieniem warunków dopuszczalności tej pomocy określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej.
3. W danym roku budżetowym dotowane są inwestycje, których termin realizacji (wykorzystania dotacji) nie przekracza terminu 30 listopada danego roku budżetowego.

§ 3.

1. Wnioski rozpatruje merytorycznie i formalnie Wydział Geodezji, Gospodarki Gruntami, Rolnictwa i Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Oleśnicy.
2. Pozytywna weryfikacja wniosku stanowi podstawę do zawarcia umowy.

Kryteria rozpatrywania wniosków i wysokość dotacji

§ 4.

1. Dotacja będzie udzielana na modernizację systemu ogrzewania, przyczyniającą się do ograniczenia emisji zanieczyszczeń pyłowo-gazowych do powietrza atmosferycznego poprzez zastąpienie pieca opalanego węglem kamiennym lub koksem, wysokosprawnymi ekologicznymi źródłami ciepła.
2. Procedura przyznania i rozliczania dotacji celowej na zadania określone w § 5 realizowana będzie do wysokości środków zabezpieczonych w budżecie Miasta Oleśnicy w danym roku budżetowym.

§ 5.

1. Dotacja stanowi dofinansowanie kosztów poniesionych przez wnioskodawcę na:
 - 1) zakup pieca gazowego,
 - 2) zakup pieca na olej opałowy,
 - 3) zakup pieca do ogrzewania elektrycznego,
 - 4) zakup grzejników.
2. Dotacji udziela się w wysokości do 100% całkowitych kosztów zakupu pieca i grzejników, jednak nie więcej niż 2.500,00zł
3. Dotacja obejmuje jedynie inwestycje wykonane w sposób trwały, gdzie zakupione urządzenie grzewcze i wykonana instalacja będzie stanowić jedyne źródło ciepła w lokalu.

§ 6.

1. Dotacji udziela się na pisemny wniosek, określony w Załączniku nr 2 do uchwały.
2. Do wniosku należy dołączyć następujące dokumenty:

- 1) dokument wskazujący na prawo władania lokalem; jeżeli wnioskodawca posiada do lokalu inny tytuł niż własność, należy do wniosku dołączyć zgodę właściciela nieruchomości,
 - 2) pozwolenie na budowę w przypadkach przewidzianych prawem,
 - 3) zezwolenie zarządcy budynków komunalnych lub zarządcy wspólnoty mieszkaniowej na zmianę systemu ogrzewania.
3. W przypadku inwestycji realizowanych przez wspólnoty mieszkaniowe, o dotację na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych każdy członek wspólnoty mieszkaniowej, zainteresowany uzyskaniem dofinansowania, zobowiązany jest do złożenia wniosku indywidualnie.

Tryb postępowania o udzielenie dotacji

§ 7.

1. Podmioty ubiegające się o dotację zobowiązane są do złożenia pisemnego wniosku wraz z wymaganymi załącznikami w Punkcie Informacyjnym Urzędu Miasta Oleśnicy (druki wniosków do pobrania w Punkcie Informacyjnym i na stronie internetowej <http://bip.um.olesnica.pl/article/articleview/2016/>).
2. Z wnioskiem o dotację podmiot ubiegający się o jej otrzymanie zobowiązany jest wystąpić przed realizacją zadania, o którym mowa w § 4 ust. 1.
3. Wnioski złożone po dniu 30 listopada każdego roku będą rozpatrywane i realizowane w następnym roku budżetowym.
4. Wnioski rozpatrywane będą według kolejności złożenia.
5. Rozpatrywane będą wyłącznie wnioski kompletne. W uzasadnionych przypadkach rozpatrzenie wniosku może być uzależnione od złożenia przez wnioskodawcę w określonym terminie dodatkowych informacji lub dokumentów.
6. Pozytywne rozpatrzenie wniosku jest podstawą do zawarcia między Miastem Oleśnica a wnioskodawcą umowy o udzieleniu dotacji, która zawiera:
 - 1) szacunkowy koszt realizacji całej inwestycji,
 - 2) określenie beneficjenta dotacji,
 - 3) określenie przeznaczenia dotacji – nazwa i opis zadania,
 - 4) kwota udzielonej dotacji,

- 5) termin realizacji zadania (wykorzystania dotacji),
 - 6) termin przekazania dotacji,
 - 7) termin i sposób rozliczenia dotacji.
7. Burmistrz Miasta Oleśnicy pisemnie zawiadamia zainteresowanych o przyznaniu dotacji i terminie podpisania umowy.
8. Wnioskodawca zobowiązany jest wydatkować środki publiczne zgodnie z przeznaczeniem, w ramach zadania określonego w umowie.
9. Wydatkowanie środków podlega kontroli Burmistrza Miasta Oleśnicy w zakresie realizacji zadań pod względem celowości, rzetelności i gospodarności. Wnioskodawca zapewni wgląd we wszystkie dokumenty, w tym dokumenty elektroniczne, związane z wykonaniem inwestycji na każdym etapie jej realizacji.
10. Warunkiem do rozliczenia dotacji jest dostarczenie rachunków i faktur VAT wystawionych imiennie na najemcę lub właściciela lokalu, dotyczących zakupu urządzeń grzewczych oraz dokumentów odbiorowych (powykonawcza opinia kominiarska sprawdzająca prawidłowość podłączenia pieca i wentylacji do przewodów kominowych, protokół przeprowadzonej próby szczelności wewnętrznej instalacji gazu, protokoły odbioru zarządcy budynków komunalnych lub zarządcy wspólnoty mieszkaniowej, potwierdzających fakt wykonania zmiany systemu ogrzewania oraz fizycznej likwidacji pieca węglowego) w terminie 10 dni od daty określającej termin realizacji zadania.
11. Rozliczenie udzielonej dotacji następuje na podstawie protokołu zatwierdzonego przez Burmistrza Miasta Oleśnicy, sporządzonego przez osobę prowadzącą sprawę związane z udzielaniem dotacji po przeprowadzeniu kontroli stwierdzającej wykonanie zadania w lokalu mieszkalnym.
12. Podmiot otrzymujący dotację zobowiązany jest do jej rozliczenia w terminie określonym w umowie.
13. Zwrotowi do budżetu Miasta Oleśnicy podlega:
- 1) kwota niewykorzystanej dotacji,
 - 2) kwota udzielonej dotacji wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia otrzymania dotacji do dnia jej zwrotu.

14. Niewykorzystane środki z przekazanej dotacji podlegają zwrotowi do budżetu Miasta Oleśnicy w terminie 15 dni od dnia wykorzystania dotacji.
15. Żądanie zwrotu kwoty, wydatkowanej niezgodnie z przeznaczeniem wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, następuje po stwierdzeniu przez Burmistrza Miasta Oleśnicy nieprawidłowości w zakresie sposobu wydatkowania przyznanych środków.
16. Kwotę ustaloną jako wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych podmiot otrzymujący dotację jest zobowiązany zwrócić do budżetu Miasta Oleśnicy w terminie 15 dni od dnia, w którym stwierdzono wykorzystanie dotacji niezgodnie z przeznaczeniem.
17. Pozytywne rozpatrzenie wniosków, których realizacja wykracza poza zaplanowaną kwotę na udzielenie dotacji na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych w budżecie Miasta Oleśnicy w danym roku kalendarzowym, będzie stanowiło podstawę do zawarcia umowy w następnym roku budżetowym.
18. W przypadku wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na dotację inwestycji polegających na modernizacji systemu ogrzewania w danym roku budżetowym, wnioski, które zostały pozytywnie rozpatrzone, będą w pierwszej kolejności realizowane w następnym roku budżetowym.

Postanowienia końcowe

§ 8.

1. Wnioski niespełniające wymogów formalnych i merytorycznych nie będą realizowane.
2. Osobie ubiegającej się o dotację, której odmówiono jej udzielenia po weryfikacji wniosku pod względem formalnym i merytorycznym, nie przysługuje z tego tytułu roszczenie.
3. Kwota dotacji wypłacana jest na wskazany rachunek bankowy wnioskodawcy. W uzasadnionych przypadkach możliwe jest wypłacenie dotacji przelewem pocztowym, przy czym dotacja zostanie pomniejszona o koszty przelewu pocztowego.

4. Nazwa i szczegółowy opis zadania:.....

5. Adres, pod którym zostanie wykonana inwestycja.....

6. Planowany termin realizacji zadania (wykorzystania dotacji)

Oświadczam, że znana jest mi treść „Regulaminu przyznawania i rozliczania dotacji celowej z budżetu gminy na częściowe dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych”

.....
(podpis wnioskodawcy/wnioskodawców)

DOKUMENTY WYMAGANE OD WNIOSKODAWCY W POSTĘPOWANIU O UDZIELENIE DOTACJI:

do wniosku należy dołączyć:

- dokument wskazujący na prawo władania lokalem; jeżeli wnioskodawca posiada do lokalu inny tytuł niż własność, należy do wniosku dołączyć zgodę właściciela nieruchomości
- pozwolenie na budowę w przypadkach przewidzianych prawem
- zezwolenie zarządcy budynków komunalnych lub zarządcy wspólnoty mieszkaniowej na zmianę systemu ogrzewania

Po zakończeniu zadania celem dokonania rozliczenia dotacji:

- imienne rachunki i faktury VAT za zakup urządzenia grzewczego i grzejników
- dokumenty odbiorowe (powykonawcza opinia kominiarska sprawdzająca prawidłowość podłączenia pieca i wentylacji do przewodów kominowych, protokół przeprowadzonej próby szczelności wewnętrznej instalacji gazu, protokoły odbioru zarządcy budynków komunalnych lub zarządcy wspólnoty mieszkaniowej, potwierdzających fakt wykonania zmiany systemu ogrzewania oraz fizycznej likwidacji pieca węglowego)

Dokumenty składa się w oryginale i kserokopii. Oryginały zostaną zwrócone po stwierdzeniu zgodności kserokopii z oryginałami.

Załącznik nr 3 do uchwały nr XII/80/
/2011 Rady Miasta Oleśnicy z dnia
29 września 2011 r.

Umowa nr/2011

o przyznanie i rozliczenie dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych

zawarta w dniu w Oleśnicy pomiędzy Miastem Oleśnica z siedzibą Rynek-Ratusz 56-400 Oleśnica, reprezentowanym przez:

1. Henryka Bernackiego – Z-cę Burmistrza
2. Adama Helińskiego – Naczelnika Wydziału GGGRiOŚ

działających na mocy upoważnienia Burmistrza Miasta Oleśnicy, wydanego Zarządzeniem nr 2/VI/2010 z dnia 06 grudnia 2010 r.

a

Panią/Panem....., zam. w
przy ul....., legitymującą/cym się dowodem osobistym:
seria nr..... wydanym przez.....,
posiadającą/cym PESEL

a

....., w imieniu której/go działa:
.....

zwanym (zwaną) dalej w treści umowy Wnioskodawcą

Strony, działając w oparciu o Regulamin przyznawania i rozliczania dotacji celowej na dofinansowanie nakładów poniesionych na modernizację systemu ogrzewania lokali mieszkalnych i użytkowych, przyjęty Uchwałą Rady Miasta Oleśnicy Nr .../.../2011 z dnia, zgodnie postanawiają:

§ 1

1. Miasto Oleśnica udziela Wnioskodawcy dofinansowania (pokrycia części kosztów) na realizację zadania polegającego na:

.....
.....
.....

w lokalu mieszkalnym nr / lokalu użytkowym nr w budynku położonym w Oleśnicy przy ul.....

2. Wnioskodawca zobowiązuje się wykonać zadanie do dnia

§ 2

1. Na zadanie określone w § 1 Miasto Oleśnica udziela Wnioskodawcy dofinansowania w wysokości zł brutto (słownie: zł/100).
2. Kwota dofinansowania na zadanie określone w § 1 zostanie przekazana na konto bankowe Wnioskodawcy nr w terminie 14 dni od daty zawarcia niniejszej umowy.

§ 3

1. Wnioskodawca zobowiązany jest wydatkować środki publiczne zgodnie z przeznaczeniem, w ramach zadania przewidzianego w § 1 umowy.
2. Wnioskodawca obowiązany jest wykorzystać udzieloną dotację w terminie określonym w § 1 ust. 2, lecz nie dłuższym niż do dnia 30 listopada danego roku budżetowego.

§ 4

Wydatkowanie środków podlega kontroli Burmistrza Miasta Oleśnicy w zakresie realizacji zadań pod względem celowości, rzetelności i gospodarności.

§ 5

1. Przyznane środki publiczne Wnioskodawca zobowiązany jest rozliczyć w zakresie realizacji zadania o którym mowa w § 1 umowy, przedkładając w terminie 10 dni od daty określonej w § 1 ust. 2:
 - 1) rachunki i faktury VAT wystawione imiennie na najemcę / właściciela lokalu dotyczące zakupu urządzeń grzewczych,
 - 2) dokumenty odbiorowe (powykonawcza opinia kominiarska sprawdzająca prawidłowość podłączenia pieca i wentylacji do przewodów kominowych, protokół przeprowadzonej próby szczelności wewnętrznej instalacji gazu, protokoły odbioru zarządcy budynków komunalnych lub zarządcy wspólnoty mieszkaniowej, potwierdzających fakt wykonania zmiany systemu ogrzewania oraz fizycznej likwidacji pieca węglowego)
2. Rozliczenie udzielonej dotacji następuje na podstawie protokołu sporządzonego przez osobę prowadzącą sprawy związane z udzielaniem dotacji po przeprowadzeniu kontroli wykonania zadania w lokalu mieszkalnym, zatwierdzonego przez Burmistrza Miasta Oleśnicy.

§ 6

1. Niewykorzystane środki z przekazanej dotacji podlegają zwrotowi do budżetu Miasta Oleśnicy w terminie 15 dni od dnia rozliczenia dotacji, jednak nie później niż do dnia 31 stycznia po upływie roku budżetowego, w którym została przyznana dotacja.
2. Niewykorzystane środki z przekazanej dotacji należy zwrócić na konto nr

§ 7

1. Zwrotowi do budżetu Miasta Oleśnicy podlega kwota udzielonej dotacji wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem wraz odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

2. Żądanie zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 1, następuje po stwierdzeniu przez Burmistrza Miasta Oleśnicy nieprawidłowości w zakresie sposobu wydatkowania przyznanych środków.
3. Kwotę dotacji ustaloną jako wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych Wnioskodawca jest zobowiązany zwrócić na konto Miasta Oleśnicy nr w terminie 15 dni od dnia, w którym stwierdzono nieprawidłowość.

§ 8

Zmiany postanowień niniejszej umowy wymagają dla swojej ważności formy pisemnej w postaci aneksu.

§ 9

W sprawach nieuregulowanych umową zastosowanie mają przepisy Kodeksu Cywilnego.

§ 10

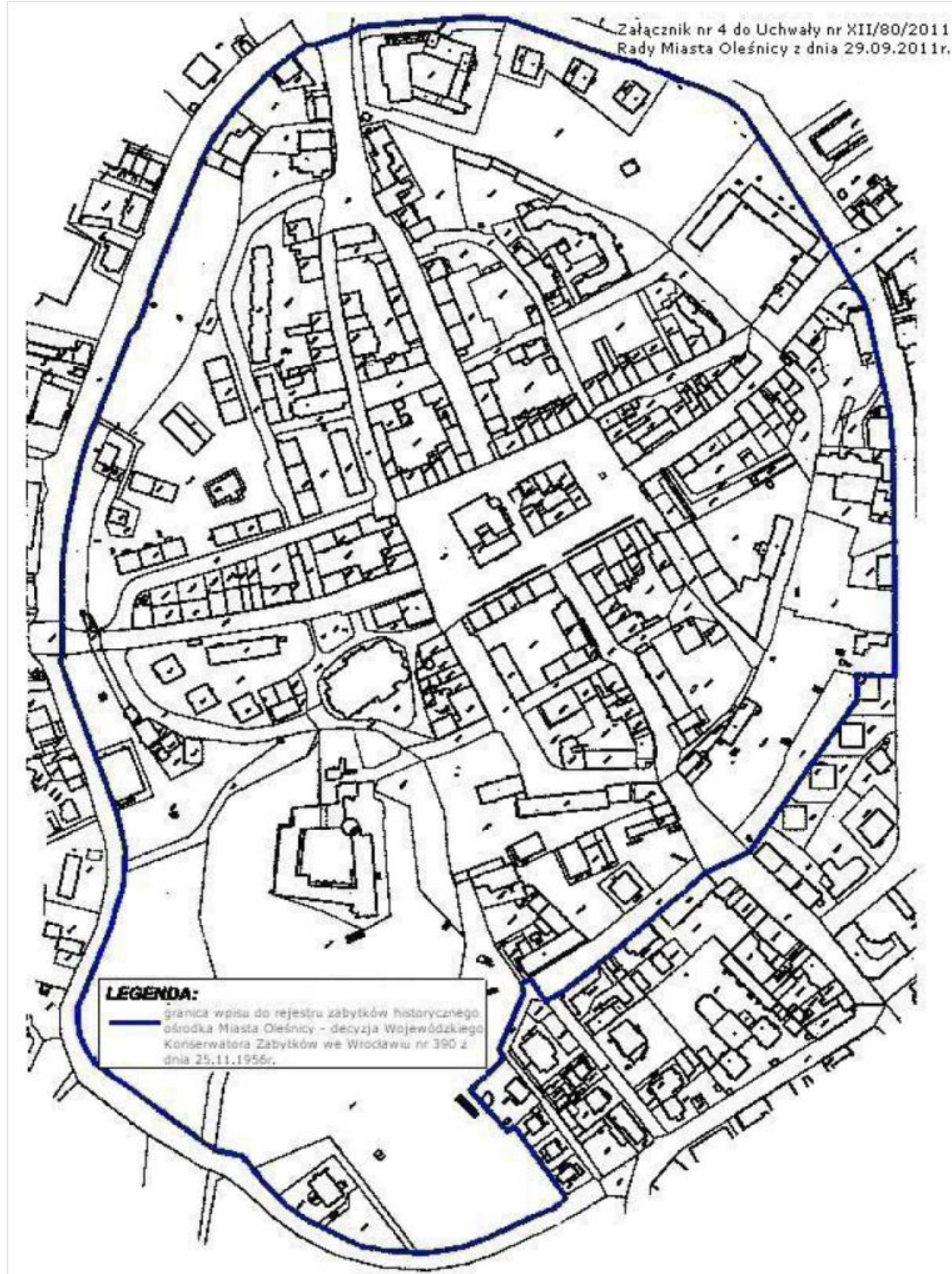
Spory mogące wyniknąć z realizacji niniejszej umowy będą rozstrzygane przez właściwy dla siedziby gminy sąd powszechny.

§ 11

Umowę spisano w trzech jednobrzmiących egzemplarzach, jeden dla Wnioskodawcy i dwa dla Udzielającego dotacji.

UDZIELAJĄCY DOTACJI:

WNIOSKODAWCA:

3916

UCHWAŁA NR XIV/143/11 RADY MIEJSKIEJ STRZELINA

z dnia 25 października 2011 r.

w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. „a” oraz art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 4 ust. 7 pkt 2 i ust. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2005 r. Nr 175 poz. 1459 z późn. zm.) w związku z art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. Nr 102 poz. 651 z późn. zm.) Rada Miejska Strzelina uchwala, co następuje:

§ 1. Wyraża się zgodę na stosowanie bonifikat od opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości wykorzystywanych lub przeznaczonych na cele mieszkaniowe w stosunku do osób fizycznych według następujących zasad:

- 1) W przypadku gdy użytkowanie wieczyste trwa co najmniej 20 lat i dłużej liczonych od daty zawarcia umowy o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste bonifikata wynosi 90% opłaty obliczonej zgodnie z obowiązującymi przepisami
- 2) w przypadku gdy użytkowanie wieczyste trwa co najmniej 5 lat od daty zawarcia umowy

o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste bonifikata wynosi 80% opłaty obliczonej zgodnie z obowiązującymi przepisami

- 3) w przypadku gdy użytkowanie wieczyste trwa nie dłużej niż 5 lat od daty zawarcia umowy o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste bonifikata wynosi 70% opłaty obliczonej zgodnie z obowiązującymi przepisami

§ 2. Uchyla się uchwałę Rady Miejskiej Strzelina nr XLVII/442/06 z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości.

§ 3. Koszty wykonania operatów szacunkowych ponoszą nabywcy.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Strzelin.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Zdzisław Rataj

3917

UCHWAŁA NR XI/83/11 RADY MIEJSKIEJ W ŚRODZIE ŚLĄSKIEJ

z dnia 28 września 2011 r.

w sprawie ustalenia odpłatności za świadczenia udzielane przez przedszkola prowadzone przez Gminę Środa Śląska

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 ze zmianami) oraz art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 roku Nr 256, poz. 2572 ze zmianami) Rada Miejska uchwala, co następuje:

§ 1.1. Usługi świadczone przez publiczne przedszkola (w tym zespół żłobkowo-przedszkolny) prowadzone przez Gminę Środa Śląska w zakresie podstawy programowej wychowania przedszkolnego określonej w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 roku Nr 4, poz. 17 ze

zm.) są realizowane bezpłatnie w wymiarze 5 godzin dziennie.

2. Zajęcia określone w ust. 1 realizowane są w godzinach od 8⁰⁰ do 13⁰⁰.

3. W publicznych przedszkolach prowadzonych przez Gminę Środa Śląska (w tym w zespole żłobkowo-przedszkolnym) ustala się odpłatność rodziców (opiekunów prawnych) za świadczenia powyżej 5 godzin dziennie, w zakresie przekraczającym realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego, obejmujące zajęcia opiekuńczo-wychowawcze wspierające prawidłowy rozwój dziecka:

- 1) gry i zabawy rozwijające zainteresowania, samodzielność i umiejętności,
- 2) zajęcia rozwijające postawy aktywne i wyobraźnię wychowanków,

- 3) gry i zabawy wspomagające rozwój psychofizyczny, emocjonalny i społeczny dziecka,
- 4) gry, zabawy, spacer i ćwiczenia gimnastyczne na świeżym powietrzu,
- 5) zabawy tematyczne, gry i ćwiczenia ogólnorozwojowe przygotowujące dziecko do gotowości szkolnej,
- 6) organizowanie uroczystości z udziałem rodziców, rodzin i środowisk lokalnych.

4. Koszt jednostkowy za świadczenia, o których mowa w ust. 3, za jedną godzinę pobytu dziecka powyżej podstawy programowej ustala się w sposób następujący:

- 1) pierwsza godzina – 0,17% minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę ustalonego zgodnie z odrębnymi przepisami,
- 2) każda następna – 0,10% minimalnego wynagrodzenia miesięcznego za pracę ustalonego zgodnie z odrębnymi przepisami.

5. Opłatę pobiera się za każdą rozpoczętą godzinę świadczenia.

6. Miesięczna opłata za świadczenia w zakresie przekraczającym realizację podstawy programowej wychowania przedszkolnego, ustaloną na podstawie kosztów jednostkowych określonych w ust. 4, zaokrągla się do pełnej złotówki, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

7. Nie pobiera się opłaty za czas nieobecności dziecka w przedszkolu.

8. Opłata, o której mowa w ust. 4, nie obejmuje kosztów wyżywienia.

§ 2. 1. Zakres realizowanych przez przedszkole świadczeń, o których mowa w § 1 określa umowa cywilnoprawna, zawarta pomiędzy rodzicem (opiekunem prawnym) dziecka, a dyrektorem przedszkola.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) zasady stosowania odpłatności, o której mowa w § 1 ust. 4,
- 2) zasady rozliczeń z tytułu nieobecności dziecka w przedszkolu.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Środy Śląskiej.

§ 4. Tracą moc:

- 1) uchwała nr XL/336/09 Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej z dnia 30 grudnia 2009 roku w sprawie opłaty za świadczenia w publicznych przedszkolach prowadzonych przez Gminę Środa Śląska,
- 2) uchwała nr X/69/11 Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej z dnia 31 sierpnia 2011 roku zmieniająca uchwałę nr XL/336/09 Rady Miejskiej w Środzie Śląskiej z dnia 30 grudnia 2009 roku w sprawie opłaty za świadczenia w publicznych przedszkolach prowadzonych przez Gminę Środa Śląska.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego, z mocą obowiązywania od dnia 1 września 2011 roku.

Przewodniczący Rady Miejskiej:
Zbigniew Sozański

3918

UCHWAŁA NR XVIII/151/11 RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA

z dnia 29 września 2011 r.

w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów studiów stacjonarnych wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14a ustawy z dnia 18 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity z 2001 r. Dz. U. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 173 a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) Rada Miejska Wałbrzycha uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała określa zasady udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów jednolitych studiów magisterskich oraz studiów I lub II stopnia w systemie studiów stacjonarnych na uczelniach mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu.

§ 2. 1. O przyznanie stypendium mogą ubiegać się studenci spełniający łącznie następujące kryteria:

- 1) średnia arytmetyczna uzyskanych ocen z ostatnich dwóch semestrów wynosi nie mniej niż 4,5,
- 2) w realizowanym toku studiów nie powtarzają roku lub semestru,
- 3) zaliczyli w terminie określonym w regulaminie uczelni co najmniej pierwszy rok studiów z tym, że studenci studiów drugiego stopnia studiów dwustopniowych mogą ubiegać się o stypendium pod warunkiem bezpośredniego ich podjęcia po ukończeniu studiów I stopnia,

4) wykazują się aktywnością i zaangażowaniem w życie uczelni i środowiska Miasta Wałbrzycha.

2. Jeżeli student spełnia warunki zawarte w § 2 ust. 1 pkt 1–4 a ponadto jest laureatem olimpiad i konkursów o zasięgu wojewódzkim, ogólnopolskim lub międzynarodowym to ma pierwszeństwo w otrzymaniu stypendium.

§ 3. Wniosek o udzielenie stypendium dla kandydatów spełniających kryteria określone w § 2 składają uczelnie do 10 października każdego roku akademickiego według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały z zastrzeżeniem § 9.

§ 4. 1. Stypendia przyznaje Prezydent Miasta Wałbrzycha studentom zgłoszonym przez uczelnie, podejmując decyzję o wyborze stypendysty i wysokości przyznanego stypendium.

2. Obsługę organizacyjno-biurową, przyjmowania, weryfikacji i przyznawania stypendiów prowadzi Biuro Edukacji i Wychowania Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

§ 5. 1. Stypendia przyznawane są na okres 9 miesięcy od dnia 1 października do 30 czerwca każdego roku akademickiego z zastrzeżeniem § 9.

2. Stypendium przyznaje się w wysokości do jednego tysiąca złotych miesięcznie brutto.

3. Wypłata stypendium będzie następowała w terminie do 10 dnia każdego miesiąca.

§ 6. 1. Student, któremu przyznano stypendium, traci prawo do otrzymywania przyznanego stypendium w przypadku, gdy:

- 1) został zawieszony w prawach studenta,
- 2) został skreślony z listy studentów,
- 3) powtarza semestr,
- 4) przerwie studia z tytułu korzystania z urlopu dziekańskiego.

2. Uczelnia wnioskująca o przyznanie stypendium ma obowiązek niezwłocznie poinformować Prezydenta Miasta Wałbrzycha o wystąpieniu zdarzeń określonych w ust. 1 pkt 1–4.

§ 7. Student któremu przyznano stypendium jest zobowiązany do zwrotu pobranego stypendium za okres, w którym utracił prawo do jego otrzymywania. W szczególnych przypadkach, gdy utrata stypendium nastąpi z przyczyn zdrowotnych lub losowych, Prezydent Miasta Wałbrzycha może odstąpić od żądania zwrotu stypendium.

§ 8. Wielkość środków przeznaczonych na finansowanie stypendiów będzie określana corocznie w uchwale budżetowej.

§ 9. 1. W roku akademickim 2011/2012 wnioski o przyznanie stypendium można składać do 30 listopada 2011 roku.

2. Stypendia w roku akademickim 2011/2012 będą przyznane na okres od 1 grudnia 2011 roku do 30 czerwca 2012 roku.

§ 10. Wykaz studentów, którym przyznano stypendia publikowany będzie na stronie internetowej BIP Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu.

§ 11. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Wałbrzycha.

§ 12. Tracą moc:

1. Uchwała nr X/103/2007 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 czerwca 2007 roku w sprawie zasad udzielania stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha dla studentów wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Gminie Wałbrzych.

2. Uchwała nr XXXIX/357/09 Rady Miejskiej Wałbrzycha w sprawie zmiany uchwały nr X/103/2007 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 czerwca 2007 roku w sprawie zasad udzielania stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha mających siedzibę lub filię w Gminie Wałbrzych.

§ 13. Uchwała wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodnicząca Rady Miejskiej:
Agnieszka Kołacz-Leszczyńska

**Załącznik do uchwały nr XVIII/151/11
Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia
29 września 2011 r.**

.....
(pieczęć wnioskodawcy)

**Wniosek
o przyznanie stypendium Prezydenta Miasta Wałbrzycha
dla studentów wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Gminie Wałbrzych**

1. Dane osobowe kandydata:

- nazwisko i imię/imiona
- adres zamieszkania
- adres zameldowania
- telefon kontaktowy
- data i miejsce urodzenia
- numer PESEL
- numer NIP
- imiona rodziców
- seria i numer dowodu tożsamości
- adres właściwego Urzędu Skarbowego
- numer rachunku bankowego

2. Średnia ocen

3. Rok studiów

4. Wydział, instytut, kierunek studiów

5. Rekomendacja i prezentacja studenta – uzasadnienie wniosku zgodnie z § 2 uchwały.

.....
(podpis wnioskodawcy)

3919

**UCHWAŁA NR XIX/162/11
RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA**

z dnia 27 października 2011 r.

**zmieniająca uchwałę w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta
Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów stacjonarnych
wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 a ustawy z dnia 18 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 173 a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (DZ.U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. W uchwale nr XVIII/151/11 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich

wyników w nauce dla studentów stacjonarnych wyższych uczelni mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł uchwały otrzymuje brzmienie : „w sprawie zasad udzielania i wysokości stypendiów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników w nauce dla studentów wyższych uczelni”,
- 2) § 1 uchwały otrzymuje brzmienie: „§ 1. Uchwała określa zasady udzielania i wysokość stypen-

diów Prezydenta Miasta Wałbrzycha za osiągnięcie wysokich wyników dla studentów jednolitych studiów magisterskich oraz studiów I i II stopnia będących mieszkańcami Wałbrzycha i studentów nie będących mieszkańcami Wałbrzycha, ale studiujących na uczelniach mających siedzibę lub filię w Wałbrzychu”.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Wałbrzycha.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej:
Mirosław Bartolik

3920

UCHWAŁA NR XIX/165/11 RADY MIEJSKIEJ WAŁBRZYCHA

z dnia 27 października 2011 r.

w sprawie obniżenia wysokości wskaźników procentowych określających wysokość dodatku mieszkaniowego

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity z 2001 r. Dz. U z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 6 ust. 11 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U Nr 71, poz. 734 ze zm.) Rada Miejska w Wałbrzychu uchwala, co następuje:

§ 1. Obniża się o 20 punktów procentowych wysokość wskaźników procentowych, o których mowa w art. 6 ust. 10 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U Nr 71, poz. 734, ze zm.) wpływających na wysokość wypłacanego przez Gminę Wałbrzych dodatku mieszkaniowego łącznie z ryczałtem.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Wałbrzycha.

§ 3. Traci moc uchwała nr XL/225/05 Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 30 maja 2005 r. w sprawie podwyższenia wskaźników procentowych wysokości dodatków mieszkaniowych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej:
Mirosław Bartolik

3921

UCHWAŁA NR XXV/240/11 RADY GMINY I MIASTA BOGATYNIA

z dnia 21 października 2011 r.

w sprawie zmiany do uchwały nr XXXV/258/08 Rady Gminy i Miasta Bogatynia z dnia 17 grudnia 2008 roku w sprawie opłaty targowej

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. z 2001 r. Dz. U. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) i art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn. z 2010 r. Dz. U. Nr 95 poz. 613 z późn. zm.) Rada Gminy i Miasta Bogatynia uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale Rady Gminy i Miasta Bogatynia nr XXXV/258/08 z dnia 17 grudnia 2008 roku wprowadza się następującą zmianę: § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Inkasentem opłaty targowej jest Pan Jerzy Henryk Nawrocki”.

§ 2. Pozostałe postanowienia uchwały nie ulegają zmianie.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Bogatynia.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego

Przewodniczący Rady Gminy i Miasta:
Patryk Stefaniak

3922

**UCHWAŁA NR VIII/60/2011
RADY GMINY PASZOWICE**

z dnia 30 września 2011 r.

**w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego
oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 2 pkt 4 i art. 9a ust. 15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2005 roku Nr 180, poz. 1493 z późn. zm.) Rada Gminy Paszowice uchwala, co następuje:

§ 1. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie na terenie gminy Paszowice uchwala się tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania, zwanego dalej „Zespołem”.

§ 2. Uchwala się następujący tryb i sposób powoływania i odwoływania członków Zespołu:

- 1) W skład Zespołu wchodzi przedstawiciele podmiotów określonych w art. 9a ust. 3, 4 i 5 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.
- 2) Członków Zespołu powołuje i odwołuje Wójt.
- 3) Odwołanie członka Zespołu następuje na uzasadniony wniosek:
 - podmiotu, który członek Zespołu reprezentuje,
 - Przewodniczącego Zespołu lub innego członka zespołu
- 4) Odwołanie członka Zespołu skutkuje koniecznością powołania nowego członka Zespołu – przedstawiciela tego samego podmiotu, zgodnie z procedurą powołania określoną w ust. 2.
- 5) Zespół może tworzyć grupy robocze w celu rozwiązywania problemów związanych z wystąpieniem przemocy w rodzinie w indywidualnych przypadkach.
- 6) Członkowie Zespołu mogą upoważnić Przewodniczącego Zespołu do tworzenia grup roboczych, poza posiedzeniami Zespołu.
- 7) W skład grup roboczych wchodzi przedstawiciele podmiotów określonych w art. 9a ust. 11 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.
- 8) W skład grup roboczych mogą także wchodzić członkowie Zespołu.
- 9) Skład grupy roboczej ustalany jest przez przewodniczącego Zespołu w uzgodnieniu z członkami Zespołu.

§ 3. Uchwala się następujące warunki funkcjonowania Zespołu:

- 1) Zespół działa na podstawie porozumień zawartych pomiędzy Wójtem a przedstawicielami podmiotów określonych w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

- 2) Przewodniczący Zespołu jest wybierany na pierwszym posiedzeniu Zespołu spośród jego członków w głosowaniu jawnym zwykłą większością głosów.
- 3) Przewodniczący Zespołu inicjuje, organizuje i kieruje pracami Zespołu, w szczególności:
 - ustala przedmiot, terminy i miejsce posiedzeń Zespołu,
 - zwołuje posiedzenia Zespołu, z własnej inicjatywy lub na wniosek członków Zespołu,
 - reprezentuje Zespół w stosunku do innych organów i instytucji,
 - lub na wniosek członków Zespołu.
- 4) W razie nieobecności przewodniczącego Zespołu zastępstwo pełni wyznaczony przez niego członek Zespołu.
- 5) Członkowie Zespołu oraz grup roboczych wykonują zadania w ramach obowiązków służbowych lub zawodowych i nie pobierają z tytułu wykonywanych obowiązków wynagrodzenia.
- 6) Posiedzenia Zespołu odbywają się w zależności od potrzeb, jednak nie rzadziej niż raz na trzy miesiące.
- 7) Zespół może wykonywać zadania grupy roboczej.
- 8) Członkowie Zespołu oraz grup roboczych mogą przetwarzać dane osób dotkniętych przemocą w rodzinie i osób stosujących przemoc w rodzinie bez zgody i wiedzy tych osób, w zakresie określonym ustawą o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z zachowaniem poufności i w związku z realizacją zadań określonych tą ustawą.
- 9) Obowiązek zachowania poufności, o którym mowa w ust. 8 rozciąga się także w okresie po ustaniu członkostwa w Zespole oraz grupach roboczych.
- 10) Organizację pracy oraz sporządzaną dokumentację z prac Zespołu i grup roboczych reguluje Regulamin Organizacyjny Zespołu.
- 11) Obsługę organizacyjno-techniczną Zespołu zapewnia Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Paszowicach.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Paszowice.

§ 5. Uchwala wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady Gminy:
Szczepan Eugeniusz Rojak

3923

**UCHWAŁA NR VIII/50/11
RADY GMINY PĘCLAW**

z dnia 27 września 2011 r.

w sprawie wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), oraz art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.) Rada Gminy Pęcław, uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwala się wymagania jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbior-

ników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Pęcław.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady:
Aleksander Wojciechowski

**Załącznik do uchwały nr VIII/50/11
Rady Gminy Pęcław z dnia 27 września
2011 r.**

Wymagania, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław

§ 1. Przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław, zobowiązany jest do złożenia wniosku opracowanego zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 13 września 1996r o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005r Nr 236, poz. 2008 z póź. zm.) wraz z zaświadczeniem o braku zaległości podatkowych i zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne.

§ 2. 1. Przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości z terenu gminy Pęcław powinien:

- 1) dysponować pojazdami specjalistycznymi do odbioru i transportu odpadów komunalnych w ilości zapewniającej ciągłość usług, przystosowanych do bezpylnego odbierania i transportowania odpadów komunalnych. Pojazdy powinny być:
 - a) zarejestrowane i dopuszczone do ruchu oraz posiadać aktualne badania techniczne zgodnie z przepisami o ruchu drogowym,
 - b) oznakowane w sposób trwały i widoczny umożliwiający identyfikację podmiotu świadczącego usługi (nazwa przedsiębiorcy, adres, telefon kontaktowy),

- c) wyposażone w odpowiednie narzędzia służące do ręcznego uprzątnięcia odpadów rozsypanych w trakcie prac załadunkowych,
 - 2) dysponować środkami technicznymi umożliwiającymi zorganizowanie selektywnego odbioru odpadów zebranych selektywnie,
 - 3) dysponować urządzeniami służącymi do zbierania odpadów komunalnych przez właścicieli nieruchomości (tj. pojemnikami, kontenerami, workami i koszami),
 - 4) dysponować bazą transportową lub jej częścią zapewniającą:
 - a) codzienne parkowanie, garażowanie i serwisowanie pojazdów w sposób umożliwiający zabezpieczenie ich przed dostępem osób niepowołanych,
 - b) możliwość mycia pojazdów po zakończonej pracy i utrzymania ich w należytym stanie sanitarno-higienicznym,
 - c) magazynowanie pojemników i kontenerów,
2. Przedsiębiorca jest zobowiązany do przekazywania zebranych odpadów komunalnych do miejsc odzysku i unieszkodliwienia określonych w Wojewódzkim Planie Gospodarki Odpadami.

§ 3. 1. Przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na świadczenie usług w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych powinien:

- 1) dysponować bazą transportową z wyznaczonymi miejscami do garażowania, postoju i mycia samochodów,
- 2) posiadać pojazdy asenizacyjne homologowane, spełniające wymagania zawarte w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie wymagań dla pojazdów asenizacyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 193, poz. 1617),
- 3) pojazdy powinny być:
 - a) zarejestrowane i dopuszczone do ruchu oraz posiadać aktualne badania techniczne i świadectwa dopuszczenia do ruchu zgodnie z przepisami o ruchu drogowym
 - b) oznakowane w sposób pozwalający identyfikację przedsiębiorcy (tj. nazwa przedsiębiorcy, adres, telefon kontaktowy),
 - c) zabezpieczone przed dostępem osób niepowołanych,
 - d) wyposażone w narzędzia umożliwiające posprzątanie terenu po opróżnieniu zbiorników,
 - e) zabezpieczone przed wydostawaniem się na zewnątrz pojazdu transportowanych nieczystości ciekłych.

2. Przedsiębiorca ubiegający się wyłącznie o zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych powinien udokumentować gotowość ich odbioru przez stację zlewną poprzez okazanie umowy.

§ 4. 1. Przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych obowiązany jest do przekazywania Wójtowi Gminy Pęcław w terminie do dnia 15 każdego miesiąca informacji o umowach podpisanych i rozwią-

zanych z właścicielami nieruchomości na terenie gminy Pęcław.

2. Przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania i przekazywania Wójtowi Gminy Pęcław w terminie do końca pierwszego kwartału za poprzedni rok kalendarzowy, informacji dotyczących:

- a) masy poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych lub ilości i rodzaju nieczystości ciekłych z obszaru danej Gminy,
- b) sposobów zagospodarowania poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych,
- c) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji składowanych na składowisku odpadów,
- d) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji nieskładowanych na składowiskach odpadów i sposobów ich zagospodarowania.

§ 5. Wymagania z § 1 i § 2 powinny być potwierdzone odpowiednimi dokumentami:

- 1) aktualne zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub odpis z Krajowego Rejestru Sądowego (wystawiony nie wcześniej niż 3 miesiące przed złożeniem wniosku),
- 2) dokument potwierdzający tytuł prawny do dysponowania nieruchomością, na której zlokalizowana jest baza transportowa,
- 3) wykaz posiadanych środków technicznych służących do odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych wraz z dokumentami potwierdzającymi tytuł prawny do dysponowania nimi.

3924

**WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 609/10
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 22 grudnia 2010 r.

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący

Sędzia NSA

Sędzia WSA

Protokolant

Sędzia NSA Halina Kremis (spr.)

Zygmunt Wiśniewski

Anna Siedlecka

Patrycja Kikosicka-Jędrzejczak

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 3 grudnia 2010 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Jeleniej Górze
z dnia 17 kwietnia 2007 r. nr 45/IX/2007
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

stwierdza nieważność § 4 ust. 1 p. 6 lit. b zaskarżonej uchwały oraz § 14 ust. 7, a także załącznika graficznego do uchwały w zakresie obszaru oznaczonego symbolem 54.UC+KP/M

UZASADNIENIE

Rada Miejska Jeleniej Góry w dniu 17 kwietnia 2007 r. podjęła uchwałę nr 45/IX/2007 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu Śródmieścia część zachodnia w Jeleniej Górze, po stwierdzeniu zgodności przyjętych rozwiązań z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Jelenia Góra zawartymi w uchwale Rady Miejskiej Jeleniej Góry z dnia 22 maja 2001 r., nr 482/XXXVII/2001.

Skargę na tę uchwałę złożył w trybie nadzoru Wojewoda Dolnośląski. Wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w całości Zarzucił podjęcie aktu z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 1, art. 17 pkt 4, art. 20 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.). wobec naruszenia zasady zgodności postanowień MPZP z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Jelenia Góra. W planie przewidziano (między innymi) tereny rozmieszczenia obiektów handlowych o pow. sprzedaży pow. 2000m² (§ 4 ust. Lit. 6b). W planie miejscowym wyznaczono teren oznaczony symbolem 54.UC=KP/MW, dla którego jako przeznaczenie podstawowe ustalono „tereny na których zlokalizowano obiekty wolno stojące lub lokale będące częścią wspólną innego budynku, przeznaczone do wykonywania funkcji biurowych, kultury, rozrywki, oświaty zdrowia, rekreacji i sportu, bańkowości, handlu detalicznego, gastronomii oraz turystyki i hotelarstwa lub innych, służących obsłudze ludności”, zaś zgodnie z wprowadzonym na legendzie załącznika graficznego symbolem „UC” – określa tereny usług handlu o pow. sprzedaży przekraczającej 2000 m².

Organ Nadzoru wskazał, że organ uchwałodawczy gminy winien w pierwszej kolejności wyznaczyć obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² oraz obszary przestrzeni publicznej, stosownie do ustawy obowiązującej w dacie sporządzania planu. Zdaniem Wojewody uchwała o planie jest niezgodny ze studium także i z tej przyczyny, że dla terenów oznaczonych MUC „tereny śródmiejskie (centrum) w Jeleniej Górze i Cieplicach, które powinny być sukcesywnie przekształcane w kierunku stworzenia obszaru o charakterze prestiżowym i wysokich walorach estetycznych. W ocenie organu nadzoru przewidziane w planie obiekty o pow. 2000 m² nie są obiektami usług nieuciążliwych. Tym samym wprowadzenie ich do planu jest niezgodne ze studium, które przewiduje jedynie usługi nieuciążliwe. W doręczonej Sądowi odpowiedzi na skargę organ strona przeciwna wniosła o oddalenie skargi i podniosła, że miasto Jelenia Góra dysponowało – uchwalonym w 2001 r. – studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które zachowało moc obowiązującą na podstawie art. 87 ust. 1 u.p.z.p. Obszar oznaczony w uchwale o planie symbolem 54.UC=KP/MW przewidziano w studium na cele usługowo-handlowe, a to oznacza, iż przeznaczenie ze studium jest niesprzeczne z ustaleniami planu. Konieczność zmiany studium jest uzasadnienie

tylko wówczas, gdy dotychczasowe przeznaczenie terenu określone w tym studium pozostaje w oczywistej sprzeczności z przewidywanymi ustaleniami planu, gdyż do takich przypadków odnosi się art. 33 u.p.z.p.

Na rozprawie pełnomocnik Wojewody zmodyfikował skargę wnosząc (z uwagi na okres, który upłynął od jego uchwalenia) o stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie § 4 ust. 1 pkt 6 lit. b, § 11 ust. 2 wiersz 34 zawartej w nim tabeli, § 11 ust. 7 niniejszej uchwały, a także załącznika graficznego w zakresie obszaru oznaczonego symbolem 54.UC+KP/NW pozostawiając pod rozważenie Sądu ewentualne stwierdzenie nieważności całej uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Oceniając zaskarżoną uchwałę według kryterium zgodności z prawem (art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm., w zw. z art. 3 § 2 pkt 5 i art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przez sądami administracyjnymi, Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej w skrócie „u.p.p.s.a.”), sąd administracyjny bada, czy przy wydaniu aktu z zakresu administracji publicznej organy zachowały reguły proceduralne i czy niewadliwie zastosowały normy prawa materialnego odnoszące się do konkretnej sprawy. Sąd orzeka w granicach danej sprawy, nie jest jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną (art. 134 § 1 u.p.p.s.a.).

Rozstrzygnięcie zaistniałego w sprawie sporu sprowadza się w istocie do odpowiedzi na pytanie: Czy podjęcie przez Radę Miejską Jeleniej Góry w dniu 17 kwietnia 2007 r. uchwały nr 45/IX/2007 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu Śródmieścia – część zachodnia w Jeleniej Górze, z powołaniem się na zgodność przyjętych rozwiązań z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Jelenia Góra zawartymi w uchwale Rady Miejskiej Jeleniej Góry z dnia 22 maja 2001 r., nr 482/XXXVII/2001, nie naruszyło ustawowych reguł uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego?

Organ nadzoru ustalił bowiem, że w przyjętym planie przewidziano lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży przekraczającej 2 000 m², co znalazło odzwierciedlenie w § 4 ust. 1 pkt 6 lit. b) uchwały. W tymże planie wyznaczono teren oznaczony symbolem 54.UC+KP/MW, dla którego – jako przeznaczenie podstawowe – określono: „tereny, na których zlokalizowano obiekty wolnostojące lub lokale będące częścią innego budynku, przeznaczone do wykonywania funkcji biurowych, kultury, rozrywki, oświaty, zdrowia, rekreacji i sportu, bankowości, handlu detalicznego oraz turystyki i hotelarstwa lub innych służących obsłudze ludności”. W legendzie załącznika graficznego do uchwały z dnia 17 kwietnia 2007 r. – określając przeznaczenie terenu oznaczonego symbolem UC – postanowiono: „tereny usług handlu o powierzchni sprzedaży przekraczającej 2000 m²”. Tymczasem w przyjętym uchwałą Rady Miejskiej z dnia 22 maja 2001 r., nr 482/XXXVII/2001, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Jeleniej Góry, obszar, na którym znajduje się teren oznaczony w planie miejscowym symbolem 54.UC+KP/MW, jest opatrzony symbolem MUC, co oznacza „tereny śródmiejskie (centrum) w Jeleniej Górze i Cieplicach, które powinny być sukcesywnie przekształcane w kierunku stworzenia obszaru miejskiego o charakterze prestiżowym i wysokich walorach estetycznych”. Gdy zaś chodzi o zasady zagospodarowania, to: „a) preferuje się różne, nieuciążliwe usługi – głównie o charakterze cenotwórczym (handel, gastronomia, banki i hotele itp.) – oraz placówki administracji państwowej i samorządowej; w Cieplicach przede wszystkim związane z funkcjami uzdrowiskowymi; b) towarzyszącą funkcją jest zabudowa mieszkaniowa z preferencją dla zabudowy zwartej o charakterze obrzeżnym; c) dopuszcza się obiekty dworców i przystanków komunikacji zbiorowej; d) na ulicach lokalnych, rozdzielających jednostki sfery centralnej, oraz na ulicach dojazdowych w obrębie tych jednostek należy wprowadzić zasady ruchu uspokojonego (samochodowego) oraz rozwiązania sprzyjające pieszym i rowerzystom; e) dopuszcza się inne obiekty, urządzenia i sieci towarzyszące wyżej wymienionym funkcjom (w tym infrastruktury technicznej i komunikacji) oraz tereny zieleni urządzonej zgodnie z wymaganiami konserwatorskimi; f) nowa i modernizowana zabudowa powinna odznaczać się wysokimi walorami architektonicznymi, nawiązującymi do otaczającej zabudowy historycznej; obiekty (budynki) administracji publicznej powinny mieć prestiżowy charakter; g) preferuje się zabudowę od 3 do 7 kondygnacji (w Cieplicach do 5 kondygnacji) pod warunkiem spełnienia przez nią wymagań konserwatorskich”.

Z zestawienia przywołanych uregulowań organ nadzoru wyprowadził wniosek, według którego wprowadzenie w planie miejscowym obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² powinno znajdować swoje uzasadnienie w uprzednim wyznaczeniu obszarów ich rozmieszczenia w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, na co wskazuje art. 15 ust. 3 pkt 4 u.p.z.p., odsyłający wprost do art. 10 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p., który nakazuje wyznaczenie takich obszarów w studium. Jeżeli więc w studium nie określono takich obszarów, to nie można było przewidzieć w planie miejscowym budowy wymienionych wcześniej obiektów handlowych. Wobec dostrzeżonego braku, organ nadzoru uznał, że uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego niezgodnego z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy narusza zasady sporządzania planu określone w art. 15 ust. 1, art. 17 pkt 4 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p., co powinno prowadzić do nieważności uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 28 u.p.z.p.).

W ocenie organu uchwałodawczego, miasto Jelenia Góra dysponowało – uchwalonym w dniu 22 maja 2001 r. – studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które zachowało moc obowiązującą na podstawie art. 87 ust. 1 u.p.z.p. Obszar oznaczony w planie symbolem 54.UC+KP/MW został przewidziany w studium m.in. na cele handlu i usług, co oznacza, że przeznaczenie określone w studium nie jest sprzeczne z ustaleniami planu. Konieczność zmiany studium ma bowiem uzasadnienie tylko wówczas, gdy dotychczasowe przeznaczenie terenu określone w studium pozostaje w oczywistej sprzeczności z przewidywanymi ustaleniami planu (np. gdyby na terenie przewidzianym w studium dla budownictwa mieszkaniowego zamierzano w planie lokować wielkopowierzchniowy obiekt handlowy), gdyż do takich przypadków odnosi się art. 33 u.p.z.p.

Uwzględniając stan prawny obowiązujący w dniu podjęcia zaskarżonej uchwały (17 kwietnia 2007 r.), nie można podzielić stanowiska organu uchwałodawczego o zgodności tego aktu z regulami uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie relacji między studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy a treścią planu. Z tego też powodu należy przede wszystkim zwrócić uwagę na unormowania określające stosunek studium do planu oraz konsekwencje prawne wynikające z rozbieżności między tymi aktami.

Wykonując zadanie własne gminy, jakim jest kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie podstawowej jednostki samorządu terytorialnego (art. 3 ust. 1 u.p.z.p.), organ stanowiący gminy (art. 15 ust. 1 u.s.g.) uchwała studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 1 u.p.z.p.) oraz miejscowy plan zagospodarowania terenu (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 1 u.p.z.p.), przy czym uchwalenie planu miejscowego następuje po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium. Ten ostatni warunek ustawowy jest konsekwencją unormowań o związaniu ustaleniami studium organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych (art. 9 ust. 4 u.p.z.p.). Już bowiem na etapie sporządzania projektu planu miejscowego wymaga się jego zgodności „z zapisami studium” (art. 15 ust. 1 u.p.z.p.). Po podjęciu zaś przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego – wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, uwzględniając ustalenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (art. 17 pkt 4 u.p.z.p.). Tak więc postanowienia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy mają dla organów wykonawczych gminy charakter wiążący przy sporządzaniu projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, dla organów stanowiących zaś przy uchwalaniu tychże planów (zob. wyrok NSA z dnia 30 października 2008 r., II OSK1294/07, LEX nr 516797).

Komentując związanie ustaleniami studium organów gminy, w szczególności zaś rady gminy, podkreśla się, że rada gminy – wyposażona w kompetencje zarówno do uchwalania studium, jak i miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – przy podejmowaniu uchwały w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, dokonuje swobodnego samoograniczenia w sferze uchwalanych na podstawie tego aktu planów. Samoograniczenie to może być modyfikowane przez radę gminy wskutek zamiany studium w celu realizacji przedsięwzięć nieprzewidzianych w dotychczasowej wersji tego aktu. Jeżeli więc organy gminy uznają za niezbędne zagospodarowanie terenu w sposób odmienny od postanowień studium, zmiana planu w tym zakresie może nastąpić jedynie po uprzedniej nowelizacji studium. Przyjęcie w planie ustaleń niezgodnych z treścią studium stanowi naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzące do nieważności tego aktu (art. 28 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 1 u.p.z.p.; zob. T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Zakamycze 2004, akapit 7 komentarza do art. 9 oraz akapit 2 komentarza do art. 15 tej ustawy; także wyrok NSA z dnia 9 kwietnia 2008 r., II OSK 34/08, LEX nr 565688).

Uwzględniając przywołane unormowania, należy zauważyć, że w rozpoznawanej sprawie doszło do przyjęcia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego postanowień sprzecznych z treścią studium. W uchwalonym planie przewidziano lokalizację obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży przekraczającej 2000 m², co znalazło odzwierciedlenie w § 4 ust. 1 pkt 6 lit. b) uchwały. W tymże planie wskazano teren oznaczony symbolem 54.UC+KP/MW, dla którego – jako przeznaczenie podstawowe – ustalono: „tereny, na których zlokalizowano obiekty wolno stojące lub lokale będące częścią innego budynku, przeznaczone do wykonywania funkcji biurowych, kultury, rozrywki, oświaty, zdrowia, rekreacji i sportu, bankowości, handlu detalicznego oraz turystyki i hotelarstwa lub innych służących obsłudze ludności”. W legendzie załącznika graficznego do uchwały z dnia 17 kwietnia 2007 r. – określając przeznaczenie terenu oznaczonego symbolem UC – postanowiono: „tereny usług handlu o powierzchni sprzedaży przekraczającej 2000 m²”. Tymczasem – jak zauważył organ nadzoru – w przyjętym uchwałą Rady Miejskiej z dnia 22 maja 2001 r. studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Jeleniej Góry tereny, określone w planie jako 54.UC+KP/MW, figurują pod symbolem MUC, co oznacza „tereny śródmiejskie (centrum) w Jeleniej Górze i Cieplicach, które powinny być sukcesywnie przekształcane w kierunku stworzenia obszaru miejskiego o charakterze prestiżowym i wysokich walorach estetycznych”. Gdy zaś chodzi o zasady zagospodarowania, to: „a) preferuje się różne, nieuciążliwe usługi – głównie o charakterze cenotwórczym (handel, gastronomia, banki i hotele itp.) – oraz placówki administracji państwowej i samorządowej; w Cieplicach przede wszystkim związane z funkcjami uzdrowiskowymi; b) towarzyszącą funkcją jest zabudowa mieszkaniowa z preferencją dla zabudowy zwartej o charakterze obrzeżnym; c) dopuszcza się obiekty dworców i przystanków komunikacji zbiorowej; d) na ulicach lokalnych, rozdzielających jednostki sfery centralnej, oraz

na ulicach dojazdowych w obrębie tych jednostek należy wprowadzić zasady ruchu uspokojonego (samochodowego) oraz rozwiązania sprzyjające pieszym i rowerzystom; e) dopuszcza się inne obiekty, urządzenia i sieci towarzyszące wyżej wymienionym funkcjom (w tym infrastruktury technicznej i komunikacji) oraz tereny zieleni urządzonej zgodnie z wymaganiami konserwatorskimi; f) nowa i modernizowana zabudowa powinna odznaczać się wysokimi walorami architektonicznymi, nawiązującymi do otaczającej zabudowy historycznej; obiekty (budynki) administracji publicznej powinny mieć prestiżowy charakter; g) preferuje się zabudowę od 3 do 7 kondygnacji (w Cieplicach do 5 kondygnacji) pod warunkiem spełnienia przez nią wymagań konserwatorskich”.

Zestawienie ukazanych unormowań miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z postanowieniami studium prowadzi do istotnej dysharmonii między tymi aktami. Ujęcie w planie terenów 54.UC+KP/MW nie tylko nie pokrywa się z symbolem MUC zastosowanym w studium, ale – co najważniejsze – objęte planem „tereny wyznaczone pod budowę obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m²” nie mają właściwego odzwierciedlenia w studium. Nie sposób bowiem tzw. wielkopowierzchniowych obiektów handlowych przyporządkować preferowanym w studium „nieuciążliwym usługom” (co podkreślił w skardze także organ nadzoru), ani też uznać je za „obiekty dworców i przystanków komunikacji zbiorowej”. W rozpoznawanej sprawie przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania nie zachowano zatem wymagań przewidzianych w art. 15 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 10 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. (w wersji obowiązującej w dniu podjęcia zaskarżonej uchwały). Jeżeli bowiem Rada Miejska Jeleniej Góry uznała za potrzebne określenie w miejscowym planie „granic terenów pod budowę obiektów handlowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 8” u.p.z.p., to – stosownie do dyspozycji ostatniego przepisu i z uwzględnieniem zasady związania ustaleniami studium organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych (art. 9 ust. 4 u.p.z.p.) – należało najpierw w studium określić „obszary, dla których obowiązkowe jest sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszary wymagające przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości, a także obszary rozmieszczenia obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² oraz obszary przestrzeni publicznej”.

Taka ocena unormowań mających zastosowanie w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy znajduje także wsparcie w judykaturze i piśmiennictwie. Jeżeli bowiem „podstawową wytyczną określającą ustalenia przeznaczenia terenu objętego granicami planu jest studium gminne”, to „każde planowane przedsięwzięcie wykraczające poza jego merytoryczne założenia winno być poprzedzone nowelizacją uchwały w sprawie studium”. To zaś oznacza, że „przyjęcie ustaleń niezgodnych z treścią studium powinno być uznane za działania naruszające zasady sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i powodować jego nieważność (zob. art. 28 ust. 1 u.p.z.p.)” (tak T. Bąkowski, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Zakamycze 2004, akapit 2 komentarza do art. 15 tej ustawy). Dlatego też „zmiany w planie miejscowym przeznaczenia terenów nie przewidzianych w studium [...] gmina może dokonać po uprzedniej zmianie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego – z zachowaniem trybu, w jakim studium jest uchwalane” (tak NSA w wyroku z dnia 9 kwietnia 2008 r., II OSK 34/08, LEX nr 565688). Z tych względów późniejsza zmiana studium (uchwałą Rady Miejskiej Jeleniej Góry z dnia 28 września 2010 r., nr 625/LXXII/2010) nie mogła sanować wadliwości wcześniej uchwalonego planu. W konsekwencji wniosek organu uchwałodawczego o umorzenie postępowania sądowego nie mógł być uwzględniony przez Sąd.

Skoro wszczęte skargą organu nadzoru postępowanie sądowe pozwoliło stwierdzić uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z naruszeniem zasad sporządzania takich aktów (tj. art. 15 ust. 1 w zw. z ust. 3 pkt 4 i art. 10 ust. 2 pkt 8, art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p.), przeto – stosownie do dyspozycji art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 147 § 1 u.p.p.s.a. – należało orzec jak w sentencji wyroku. Wobec zmodyfikowanego na rozprawie w dniu 10 grudnia 2010 r. stanowiska organu nadzoru oraz uznania przez Sąd, że bez niezgodnych z prawem unormowań miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego może funkcjonować w obrocie prawnym, celowe było stwierdzenie nieważności jedynie uregulowań szczegółowo wymienionych w sentencji wyroku.

3925

**WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 341/11
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU**

z dnia 28 lipca 2011 r.

**w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej**

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski
Sędzia NSA Halina Kremis (sprawozdawca)
Sędzia NSA Julia Szczygielska

Protokolant

Małgorzata Boaro

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 28 lipca 2011 r.

sprawy ze skargi Arlety Adamski

na § 36 ust. 4 uchwały Rady Miejskiej Wałbrzycha

z dnia 28 czerwca 2007 r. nr X/90/07

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej

- I. stwierdza nieważność § 36 ust. 4 uchwały Rady Miejskiej Wałbrzycha nr X/90/07 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej w Wałbrzychu;**
- II. orzeka, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu w zakresie objętym punktem I wyroku;**
- III. zasądza od Gminy Miejskiej Wałbrzych na rzecz strony skarżącej kwotę 567 zł (słownie: pięćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu.**

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2007 r. Rada Miejska Wałbrzycha podjęła uchwałę nr X/90/07 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej w Wałbrzychu. Uchwałą z dnia 28 czerwca 2010 r. nr LIII/464/10 Rada Miejska Wałbrzycha nie uwzględniła wezwania do usunięcia naruszenia prawa wskazanym unormowaniem.

Po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa poprzez uchwalenie § 36 ust. 4 wymienionej uchwały Arleta Adamski wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Miejskiej Wałbrzycha nr X/90/07 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej i alei de Gaulle'a – rejon ulic Wilczej i Pogodnej w Wałbrzychu zarzucając naruszenie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t. j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.), poprzez wprowadzenie generalnego zakazu budowy zjazdów z nieruchomości przy alei de Gaulle'a, podczas gdy ustawodawca uzależnia budowę zjazdu od uzyskania w drodze decyzji administracyjnej zezwolenia zarządcy drogi publicznej, art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 3 Konstytucji, poprzez wprowadzenie zakazu nadmiernie ingerującego w sferę prawa własności. Wobec wykazanych zarzutów wniosła o stwierdzenie nieważności § 36 ust. 4 zaskarżonej uchwały za zasądzeniem na jej rzecz kosztów postępowania, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W szerokich motywach skargi podniesiono, że skarżąca wystąpiła z wezwaniem do usunięcia naruszenia jej interesu prawnego nie z przyczyny uchybień proceduralnych przy uchwalaniu planu zagospodarowania przestrzennego, lecz dlatego, iż zapisy uchwały naruszają powszechnie obowiązujące przepisy regulujące zasady budowy zjazdów oraz przepisy Konstytucji".

Przywołując unormowanie zawarte w art. 140 kc, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz art. 29 ustawy o drogach publicznych i zaznaczając, że jeżeli nieruchomość graniczy z drogą publiczną to istnieje możliwość zapewnienia dostępu do drogi publicznej zgodnie z przepisami ustawy o drogach publicznych, skarżąca zauważyła, że w judykaturze wielokrotnie wypowiedziano się na temat budowy zjazdu,

w tym kryteriów udzielenia bądź odmowy udzielenia zezwolenia na jego wykonanie. W orzecznictwie wskazywano między innymi, że decyzja zarządu drogi wyrażająca zgodę na wykonanie zjazdu z drogi publicznej do przyległej nieruchomości ma charakter uznaniowy i może być uzależniona od istniejących warunków technicznych, przy czym zgoda zarządu drogi na wykonanie zjazdu jest podejmowana z uwagi na funkcje takiej drogi, a przy podejmowaniu decyzji o ustanowieniu zjazdu z drogi publicznej zarząd drogi musi kierować się koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa ruchu na drodze.

W konkluzji skarżąca wywiodła, że § 36 ust. 4 zaskarżonej uchwały „pozostaje w sprzeczności i narusza, niezależnie od wykładni § 36 ust. 4 – ustanawiającego zakaz wydawania zezwoleń na lokalizację zjazdu, czy też wydawania pozwolenia na budowę zjazdu – art. 29 ustawy o drogach publicznych”.

Powołując się na unormowania zawarte w art. 31 ust. 3 oraz w art. 64 ust. 3 Konstytucji strona stwierdziła, że „wprowadzenie w § 36 ust. 4 uchwały zakazu realizacji zjazdów z alei de Gaulle’a nie może i nie zdaje testu proporcjonalności. Wprowadzenie tego zakazu bowiem nie jest ani konieczne, ani niezbędne dla ochrony bezpieczeństwa ruchu drogowego na tej drodze. Na straży tej wartości (bezpieczeństwa ruchu drogowego) stoją przepisy ustawy o drogach publicznych, w szczególności art. 29, które w sposób wyczerpujący i niezbędny dla ochrony bezpieczeństwa ruchu drogowego regulują zasady udzielania zezwoleń na lokalizację zjazdów. W tym stanie rzeczy absolutnie zbędne jest regulowanie tej kwestii w planie zagospodarowania przestrzennego”.

Mając na uwadze dotychczasowe wywody skarżąca uznała, że § 36 ust. 4 uchwały jest nie tylko niezgodny z art. 29 ustawy o drogach publicznych, ale również narusza art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 3 Konstytucji.

W odpowiedzi na skargę strona przeciwna wniosła o jej oddalenie. W uzasadnieniu wskazano, że organy gminy nie dopuściły się naruszenia art. 29 ust. 1 ustawy o drogach publicznych bowiem, wskazała, że zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy sporządza się plan miejscowy. Przepis art. 15 ust. 2 tej ustawy definiuje obowiązkowy zakres planu, wskazując między innymi „szczegółowe warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy” oraz „zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej”. W opinii organu Gminy, wynika z tego, że Prezydent Miasta, sporządzając projekt planu oraz Rada Miejska uchwalając plan jako akt prawa miejscowego, mają delegację ustawową do wprowadzenia różnego rodzaju zakazów czy ograniczeń oraz ustaleń dotyczących układu komunikacyjnego i nie stanowi to naruszenia kompetencji organu wykonawczego czyli zarządcy drogi. Zdaniem strony przeciwnej, w tym przypadku mają zastosowanie przepisy art. 94 i art. 169 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 15 ust. 1, art. 18 ust. 1, art. 41 ust. 1 i art. 26 ust. 4 zdanie 1 ustawy o samorządzie gminnym, określające rozdział władzy stanowiącej i wykonawczej oraz art. 3 i art. 17 pkt 7 lit. d) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, określające rolę organów stanowiących i wykonawczych w planowaniu przestrzennym, a także obowiązek zarządcy drogi uzgodnienia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zaznaczając, że przepisy te jednoznacznie przyznają radom gmin kompetencję w zakresie stanowienia aktów prawa miejscowego, strona przeciwna podkreśliła, że organy wykonawcze nie posiadają uprawnień ani do stanowienia prawa miejscowego, ani do zmiany jego treści.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę dodano także, iż w procesie planowania przestrzennego zarządca drogi jest obowiązany uzgodnić projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co w analizowanej sprawie miało miejsce. Wskazano przy tym na pismo z dnia 9 marca 2007 r. uzgadniające pozytywnie i bez uwag projekt planu zawierającego sporny zapis o zakazie lokalizacji nowych zjazdów. Podkreślono, że organ wykonawczy – zarządca drogi, wydając decyzję w sprawie indywidualnej (ustalenia lokalizacji zjazdu) nie może podważać treści aktu prawa miejscowego, wydanego przez organ stanowiący. Podniesiono, że pomimo iż w momencie wydawania przez Dolnośląski Zarząd Dróg Wojewódzkich decyzji zezwalającej na lokalizację zjazdu, kwestionowany plan nie był jeszcze aktem prawa miejscowego, to organ wykonawczy uzgodnił jego projekt 1,5 miesiąca przed wydaniem decyzji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 3 Konstytucji, strona przeciwna podkreśliła, że Konstytucja RP mówi o tym, że prawo własności może być ograniczane w drodze ustawy oraz że art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oddaje władztwo planistyczne na terenie gminy wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi) tej gminy i czyni go tym samym odpowiedzialnym za kształtowanie polityki przestrzennej, przyjmując za podstawę ład przestrzenny i zrównoważony rozwój, a ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Organ Gminy podniósł, że sporządzając i uchwalając plan miejscowy władze kierują się w pierwszej kolejności zasadą równowagi interesu publicznego z interesem właścicieli nieruchomości, a takim interesem publicznym jest niewątpliwie bezpieczeństwo w ruchu drogowym. W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę podano następnie, iż wprowadzanie zakazów i nakazów oraz różnego rodzaju ograniczeń w użytkowaniu terenów jest w procedurze planistycznej poprzedzone przeprowadzeniem analiz i studiów istniejących uwarunkowań mających wpływ na sposób zagospodarowania terenu. Wywodzono, że w wyniku tych analiz, w szczególności sporządzonej na potrzeby spornego planu „analizy powiązań komunikacyjnych” uznano, iż ze względu na klasę drogi (droga główna) oraz jej funkcję w sieci komunikacyjnej miasta, a także dużą ilość parceli po obu stronach drogi należy uniemożliwić lokalizację nowych zjazdów. Podkreślono, że stanowisko to potwierdza we wniosku złożonym w procedurze planistycznej planu Zarząd Dróg

i Komunikacji w Wałbrzychu, który zajmuje się zarządzaniem drogami krajowymi, wojewódzkimi, powiatowymi i gminnymi na terenie miasta w zakresie ich utrzymania i ochrony. Organ Gminy wskazał, że zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 4 warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, w celu zapewnienia wymaganego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego na drodze klasy „G” należy ograniczyć liczbę i częstotliwość zjazdów.

Strona przeciwna wywiodła, że jakkolwiek ustalanie lokalizacji zjazdu następuje na warunkach uznania administracyjnego, to nie może być ono dowolne, gdyż jego granice wyznaczają w myśl art. 7 kpa interes społeczny i słuszny interes obywatela, a także przepisy szczególne (§ 9 ust. 1 pkt 4, § 77 i § 113 ust. 7 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie).

W piśmie procesowym z dnia 6 października 2010 r. skarżąca polemizując z treścią odpowiedzi na skargę podtrzymała swoje stanowisko i zarzuciła ponadto, że § 36 ust. 4 zaskarżonej uchwały narusza również art. 15 ust. 2 pkt 10 i art. 17 pkt 7 lit. d) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Podkreśliła, że rada gminy związana jest przepisami prawa, w tym prawa europejskiego, zasadami konstytucyjnymi oraz przepisami ustaw materialnoprawnych i tylko w tych granicach można wyznaczyć władztwo planistyczne przysługujące gminie. Wywodziła, że strona przeciwna przekroczyła władztwo planistyczne z uwagi na to, że kwestia budowy zjazdów jest uregulowana przez ustawę o drogach publicznych, która w sposób wyczerpujący określa organ właściwy oraz przesłanki wydania zezwolenia na budowę zjazdu. W opinii skarżącej, Rada Miejska Wałbrzycha nie miała żadnych podstaw prawnych do wprowadzenia zakazu budowy zjazdów na drodze Aleja de Gaulle’a, a podjęcie przez stronę przeciwną uchwały w tym zakresie należy za nadużycie władztwa planistycznego.

Po raz pierwszy rozpoznając sprawę Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu oddalił skargę. W uzasadnieniu wskazał, między innymi, że uchwalając kwestionowany plan Rada Miejska Wałbrzycha nie naruszyła przepisu art. 15 ust. 2 pkt 10, ani art. 17 pkt 7 lit. d) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W planie obowiązkowo określa się zasady modernizacji systemów komunikacji, w tym zakaz sytuowania nowych zjazdów.

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej Arlety Adamski od tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny uchylił go, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu do ponownego rozpoznania.

W motywach tego orzeczenia wskazano w pierwszym rzędzie, że istotą zarzutów podnoszonych w skardze kasacyjnej jest to, iż w ocenie wnoszącego tę skargę podmiotu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie można było zawrzeć generalnego zakazu budowy zjazdów z określonej drogi publicznej, w niniejszej sprawie z alei de Gaulle’a. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku przedmiotowy zakaz został wprowadzony na wniosek właściwego zarządcy drogi i motywowany był tym, iż droga ta jest drogą główną zaś zakaz realizacji nowych zjazdów na sąsiednie nieruchomości ma zapewnić bezpieczeństwo w ruchu drogowym, ze względu na klasę drogi /droga główna/ oraz jej funkcję w sieci komunikacyjnej miasta, a także z uwagi na dużą ilość parceli po obu stronach drogi.

Takie uregulowanie jest zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego całkowicie niezrozumiałe i nieprawidłowe bowiem ilość parceli /nieruchomości/ po obu stronach drogi w kontekście bezpieczeństwa ruchu drogowego nie może być wystarczającą podstawą do przyjęcia w planie miejscowym takiej generalnej regulacji jak zakaz budowy zjazdów zwłaszcza, że wprowadzenie tego rozwiązania nie znajduje oparcia w powołanym wyżej przepisie, który zawiera nakaz skierowany do organu stanowiącego prawo miejscowe, aby w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określał zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

W wytycznych dla sądu pierwszej instancji ponownie rozpoznającego sprawę Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że sąd pierwszej instancji nie powinien ograniczyć swoich rozważań do tego, iż przedmiotowa droga jest drogą główną i motywować swoje rozstrzygnięcie tym, iż konkretne rozwiązanie w planie miejscowym jest wynikiem wniosku zarządcy drogi posługującego się argumentem bezpieczeństwa w ruchu drogowym, lecz powinien zbadać sprawę w znacznie szerszym, wskazanym wyżej zakresie. Należy zauważyć w szczególności, że treść wniosku zarządcy drogi nie ma mocy decydującej w kwestii ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Słusznie w skardze kasacyjnej podnosi się, że wniosek zarządcy drogi ma jedynie znaczenie wiążące w postępowaniu administracyjnym dotyczącym budowy drogi. Ustalając plan miejscowy dla danego terenu oraz rozstrzygając w prawie miejscowym o rozwiązaniach dotyczących systemu komunikacyjnego należy ocenić sprawę całościowo, mając zwłaszcza na uwadze to aby tereny przylegające do drogi głównej miały możliwość skomunikowania się poprzez system dróg z innymi terenami poprzez tę drogę lub też inne drogi.

Wojewódzki sąd Administracyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy zważył:

Zgodnie z przepisem art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 przywołanego aktu). W myśl art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) – zwanej dalej u.p.p.s.a. – zakres kontroli administracji publicznej obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu tery-

torialnego i terenowych organów administracji rządowej (pkt 5) oraz akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Skarga wniesiona w niniejszej sprawie dotyczy uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – a więc objęta jest zakresem pkt 5 § 2 art. 3 u.p.p.s.a.

Przedmiotem kontroli sądu jest uchwała Rady Miejskiej Wałbrzycha z dnia 28 czerwca 2007 r. nr X/90/07 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru ulicy Wrocławskiej, alei de Gaulle’a, rejon ulic Wilczej i pogodnej w Wałbrzychu, podjęta na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej u.p.z.p. oraz art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm. – dalej u.s.g.).

Arleta Adamski wniosła o stwierdzenie nieważności opisanego aktu w zakresie § 36 ust. 4 uchwały zarzucając mu naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 w związku z art. 17 pkt 7 lit. d tej ustawy, a także art. 29 ustawy o drogach publicznych i art. 64 ust. 3 Konstytucji RP.

Zdaniem sądu, dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niniejszej należy pamiętać, że z istoty sądowej kontroli działań administracji publicznej wynika, że zasadność zaskarżonego aktu podlega ocenie mając na uwadze przede wszystkim obowiązujące w dacie podejmowania zaskarżonego aktu regulacje ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.), a także inne obowiązujące w dacie podjęcia kwestionowanej uchwały przepisy prawa, z którymi uchwała nie może być sprzeczna.

Art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nakłada na gminę obowiązek wyznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego terenów pod drogi publiczne. Uchwalając plan miejscowy rada gminy jest zatem uprawniona do tego, aby po przeanalizowaniu potrzeb wspólnoty samorządowej, zdecydować o przeznaczeniu określonych terenów pod budowę nowych dróg, które utworzą sieć komunikacji na terenie gminy. Konieczność zarządzania nowych dróg służących m.in. do swobodnego funkcjonowania mieszkańców, przemieszczania się służb komunalnych i ratowniczych, a co za tym idzie, przeznaczenie na ten cel terenów w planie zagospodarowania przestrzennego, mieści się w granicach zakreślonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Przeznaczenie określonych gruntów pod drogi publiczne służy bowiem porządkowi publicznemu. Realizacja tego celu nie jest jednak możliwa bez ograniczania czyichkolwiek praw. Obszar objęty projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmuje m.in. drogę klasy „G”, w zakresie której zarządca tej drogi dokonywał uzgodnienia projektu planu. Organ odmawiając uzgodnienia wskazał na § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430).

Stosownie do § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w celu zapewnienia wymagane go poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego określa się warunki połączeń dróg, dopuszczalne odstępów między węzłami lub skrzyżowaniami oraz warunki stosowania zjazdów w tym dla drogi klasy G. Zgodnie z tym przepisem droga klasy G powinna mieć powiązania z drogami klasy L (wyjątkowo klasy D) i drogami wyższych klas, a odstępów między skrzyżowaniami (węzłami) poza terenem zabudowy nie powinny być mniejsze niż 800 m oraz nie mniejsze niż 500 m na terenie zabudowy; dopuszcza się wyjątkowo pojedyncze odstępów między skrzyżowaniami poza terenem zabudowy nie mniejsze niż 600 m, a na terenie zabudowy – nie mniejsze niż 400 m, przy czym na drodze klasy G należy ograniczyć liczbę i częstość zjazdów przez zapewnienie dojazdu z innych dróg niższych klas, szczególnie do terenów przeznaczonych pod nową zabudowę.

Stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Jak trafnie podkreślano w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wniesienie skargi do sądu jest możliwe po spełnieniu warunków formalnych określonych w cytowanym wyżej przepisie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym. Do warunków tych ustawodawca zalicza obok bezskutecznego wezwania rady do usunięcia zarzucanego naruszenia, wykazanie się naruszeniem interesu prawnego. Tak więc skarżący w postępowaniu planistycznym musi się wykazać nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także naruszeniem tego interesu lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego nie oznacza obowiązku uwzględnienia skargi. Obowiązek jej uwzględnienia powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia jest związane z jednoczesnym naruszeniem przepisu prawa materialnego (por. wyrok NSA z dnia 18 stycznia 2007 r. sygn. akt II OSK 1627/06 – LEX nr 315977).

W niniejszej sprawie skarżąca bezskutecznie wzywała organ gminy do usunięcia naruszenia. Ta przesłanka została więc spełniona. W świetle uzasadnienia wyroku NSA bezsporne jest ponadto, że zaskarżona uchwała naruszyła interes skarżącej i to naruszenie jest związane z jednoczesnym naruszeniem przepisu prawa materialnego a to w szczególności art. 140 k.c. w zw. z art. 31 i 64 Konstytucji R.P.

W rozpatrywanej sprawie skarżąca uważa, że doszło do naruszenia jej interesu prawnego poprzez wprowadzenie w § 36 ust. 4 zaskarżonej uchwały generalnego zakazu budowy zjazdów z nieruchomości przy alei de Gaulle’a, gdyż jest ona właścicielką nieruchomości położonej przy tej alei i Zarząd Dróg Wojewódzkich we Wrocławiu ze-zwoił jej na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r.

o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.) na lokalizację budowy zjazdu indywidualnego z drogi wojewódzkiej nr 376 na teren jej działki nr 124/3 w Wałbrzychu.

Rozpatrując merytorycznie tę sprawę zauważyć trzeba, że problemem spornym jest to, czy Rada Miejska Wałbrzycha miała prawo ustalić w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego „zakaz realizacji nowych zjazdów na sąsiednie nieruchomości”.

Stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W myśl art. 17 pkt 7 lit. d) tej ustawy, wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego kolejno uzgadnia projekt planu z właściwym zarządcą drogi, jeżeli sposób zagospodarowania gruntów przyległych do pasa drogowego lub zmiana tego sposobu mogą mieć wpływ na ruch drogowy lub samą drogę.

Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Zgodnie zaś z art. 64 ust. 3 Konstytucji, własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

Zdaniem składu orzekającego w sprawie trzeba zgodzić się z zarzutami skarżącej, że kwestionowany w skardze § 36 ust. 4 zaskarżonej uchwały narusza wskazane przepisy prawa materialnego, a także art. 140 k.c.

Należy podzielić argumentację strony przeciwnej, że określenie zasad modernizacji systemów komunikacji mieści się w kompetencji rady gminy uchwalającej plan zagospodarowania miejscowego. Tej kompetencji ustawowej nie można jednak „rozszerzać” na całkowity zakaz realizacji nowych zjazdów na sąsiednie nieruchomości.

Ustawowego nakazu zawarcia w uchwale zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej nie można rozumieć jako przyzwolenie ustawodawcy na wprowadzenie generalnego zakazu budowy zjazdów z określonej drogi publicznej bez względu, w istocie, na jej kategorię (co wynika z zakwestionowanego unormowania). Budowa konkretnych zjazdów, z uwzględnieniem ich szczegółowej lokalizacji, będzie wynikać z indywidualnej decyzji administracyjnej kompetentnego organu. Plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, winien zapewniać możliwość obsługi komunikacyjnej wskazanych terenów. Jeśli organ uchwałodawczy gminy uzna, iż z jakiś szczególnych względów niezbędne jest ustalenie ogólnej reguły, w myśl której pewne nieruchomości nie będą obsługiwane z drogi publicznej, winien co do zasady, przewidzieć w uchwale o planie alternatywną możliwość obsługi komunikacyjnej tych terenów. Takie rozwiązanie spełniałoby wymogi ustawowe w szczególności ustanowione w art. 15 ust 2 pkt 10. Nie można bowiem doprowadzić do sytuacji, w której pewne nieruchomości gruntowe (w rozpoznawanym przypadku nieruchomość należąca do Arlety Adamski) nie były by w ogóle obsługiwane przez ustanowiony w planie system komunikacji, a taki stan faktyczny i prawny niewątpliwie prowadziłby do naruszenia przepisów wymienionych wcześniej ustaw, w pierwszym rzędzie zasad ustrojowych, zawartych w Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, działając na podstawie przepisu art. 147 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w pkt. I sentencji. Klauzula zawarta w pkt. II wyroku wynika z obowiązku zastosowania przepisu art. 152 ww. ustawy. Orzeczenie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 200 ww. ustawy.

3926

**WYROK NR SYGN. AKT II OSK 854/11
NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO**

z dnia 30 sierpnia 2011 r.

**w przedmiocie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania,
wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych**

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:

sędzia NSA Małgorzata Jaśkowska (spr.)

sędzia NSA Joanna Banasiewicz

sędzia del. WSA Leszek Kamiński

Protokolant

Karolina Kubik

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2011 roku
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej Wojewody Dolnośląskiego
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu
z dnia 22 grudnia 2010 r. sygn. akt II SA/Wr 406/10
w sprawie ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Stoszowice
z dnia 18 listopada 2009 r. nr VIII/51/2009
w przedmiocie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania
stałych odpadów komunalnych

1. uchyla zaskarżony wyrok,
2. stwierdza nieważność paragrafu 5 uchwały nr VIII/51/2009 Rady Gminy Stoszowice
z dnia 18 listopada 2009 r.,
3. w pozostałym zakresie skargę oddala.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Stoszowice działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 236 poz. 2008 ze zm. – dalej również jako ustawa) podjęła w dniu 18 listopada 2009 r. uchwałę nr VIII/51/2009 w sprawie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych.

W § 2 uchwały Rada Gminy postanowiła, że „Ustala się górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie przyjęcia i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki na – 210 zł/tona netto”. Natomiast zgodnie z przyjętym przez Radę Gminy zapisem § 5 „W przypadku, gdy właściciele nieruchomości, zarządcy lub użytkownicy wieczystości nie udokumentują korzystania z usług podmiotów posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na odbiorze odpadów komunalnych lub opróżnianiu zbiorników bezodpływowych obowiązek ten przejmie gmina, pobierając opłatę podwyższoną o 100% w stosunku do cen określonych w § 1, 2 i 3 niniejszej uchwały”.

W § 1 uchwały Rada Gminy Stoszowice ustaliła górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości, zarządców oraz użytkowników wieczystych za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych gromadzonych na terenie posesji w pojemnikach na odpady bądź w wózkach zakupionych w firmie zbierającej odpady (105 zł/m³ netto) oraz odpadów zbieranych i transportowanych w sposób selektywny (50% stawki wskazanej powyżej), a w § 3 Rada ustaliła górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości zarządców oraz użytkowników wieczystych za usługi w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych, transportu i unieszkodliwiania nieczystości ciekłych (50,00 zł/m³ netto).

Z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada Gminy Stoszowice działając zgodnie z treścią art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, kierując się troską o stan środowiska, stan sanitarny oraz dbając o porządek i czystość na terenie gminy określiła w drodze uchwały górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych.

W uzasadnieniu wskazano również, że zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu gmina jest zobowiązana zorganizować również odbieranie odpadów komunalnych oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych w przypadku, gdy właściciele nieruchomości nie zawarli stosownych umów.

Na opisaną powyżej uchwałę w części stanowiącej treść jej § 2 i § 5 skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu wniósł Wojewoda Dolnośląski, działający jako organ nadzoru. Zaskarżonemu aktowi zarzucono naruszenie art. 6 ust. 2 oraz art. 6 ust. 6 i 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Wojewoda Dolnośląski wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 i § 5 kwestionowanej uchwały oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie skargi organ nadzoru podał, że zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach: „Rada gminy określa, w drodze uchwały, górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi, o których mowa w ust. 1.”. Z kolei według art. 6 ust. 1 tej ustawy: „Właściciele nieruchomości przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3b obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych, od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia za takie usługi”.

Skarżący organ podkreślił przy tym, że do głównych zasad prawa administracyjnego należą: nakaz ścisłej wykładni norm kompetencyjnych, zakaz stosowania wykładni rozszerzającej i stosowania analogii. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Przywołany wyżej przepis ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ustanawia dla rady gminy upoważnienie do ustalenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości jedynie za usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych. Wynika to jasno z odesłania do art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach zawartego w końcowym fragmencie art. 6 ust. 2 tej ustawy. Rada Gminy nie jest wobec tego uprawniona do przekroczenia zakresu udzielonej jej w ten sposób kompetencji i ustalenia górnych stawek opłat za inne usługi, np. jak w rozpatrywanym przypadku za „przyjęcie i unieszkodliwienie stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki.”. Taki zapis, zdaniem Wojewody, należy traktować jako przekroczenie udzielonej przez ustawodawcę kompetencji. Organ wykonujący kompetencję prawodawczą zawartą w delegacji ustawowej jest obowiązany działać ściśle w granicach tej delegacji. Wspomniany przepis ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach pozwala jedynie na uchwalenie przez radę gminy górnych stawek opłat za usługi określone w art. 6 ust. 1 tej ustawy, stąd regulację wprowadzoną w zaskarżonym przepisie uchwały wykraczającą poza zakres upoważnienia ustawowego należy uznać za sprzeczną z prawem.

Ustanowiona przez Radę Gminy w § 2 uchwały nr VIII/51/2009 górna stawka opłaty za przyjęcie od właścicieli nieruchomości stałych odpadów na składowisko (punkt zbiórki) ma charakter opłaty za korzystanie z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, do ustanowienia której upoważnia radę gminy art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r., Nr 9, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem: „Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego.”. Przyjmuje się, że akt podjęty na podstawie powołanego przepisu ustawy o gospodarce komunalnej ma charakter wewnętrzny, dotyczy opłat i cen za usługi świadczone przez gminę (gminne jednostki organizacyjne) bądź za korzystanie z gminnych urządzeń i obiektów użyteczności publicznej. Jego adresatami są zaś jednostki organizacyjne gminy i pracownicy w nich zatrudnieni. Z uwagi na powyższe, akt ten nie posiada mocy powszechnie obowiązującej i nie podlega publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Wojewoda Dolnośląski wskazał także, że według § 5 uchwały nr VIII/51/2009: „W przypadku, gdy właściciele nieruchomości, zarządcy lub użytkownicy wieczystości nie udokumentują korzystania z usług podmiotów posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na odbiorze odpadów komunalnych lub opróżnianiu zbiorników bezodpływowych obowiązek ten przejmie gmina, pobierając opłatę podwyższoną o 100% w stosunku do cen określonych w § 1, 2 i 3 niniejszej uchwały.” Zgodnie z art. 6 ust. 6 i 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach: „6. Gmina jest obowiązana zorganizować odbieranie odpadów komunalnych oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych w przypadku właścicieli nieruchomości, którzy nie zawarli umów, o których mowa w ust. 1.7. Wójt, burmistrz, prezydent miasta wydaje z urzędu decyzję, w której ustala:

- 1) obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych;
- 2) wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem stawek, o których mowa w ust. 2;
- 3) terminy uiszczania opłat, o których mowa w pkt 1;
- 4) sposób i terminy udostępniania urządzeń lub zbiorników w celu ich opróżnienia.”.

Organ nadzoru wyjaśnił również, że z brzmienia samego przepisu cytowanej ustawy (art. 6 ust. 6) wynika obowiązek gminy zapewnienia odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych w przypadku niezawarcia przez właścicieli nieruchomości umów z podmiotami wykonującymi te usługi. Po ustępie 6 art. 6 przedmiotowej ustawy następuje ustęp 7, które przewiduje dla wójta gminy kompetencję do wydania decyzji ustalającej m.in. wysokość opłat za odbieranie odpadów

komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych. Biorąc pod uwagę powyższe usytuowanie przepisu ust. 7 art. 6 ustawy w systematyce tego aktu prawnego oraz kierując się regułami wykładni systemowej należy uznać, że w wyniku przejścia przez gminę obowiązku wykonywania usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych, organem właściwym do ustalenia wysokości opłat za świadczenie przez gminę tych usług jest wójt. Tylko wójt, jako organ kierujący bieżącymi sprawami gminy (art. 31 ustawy o samorządzie gminnym), jest, z mocy wymienionych wyżej przepisów, organem wyłącznie uprawnionym w zakresie organizacji przez gminę odbioru odpadów komunalnych i opróżniania zbiorników bezodpływowych, czego wyrazem jest m.in. jego kompetencja do ustanowienia opłat za te usługi. Wobec tego jako istotne naruszenie prawa należy uznać wkroczenie przez Radę Gminy w kompetencje organu wykonawczego gminy i postanowienie o wysokości opłat obowiązujących w okolicznościach, o których mowa w art. 6 ust. 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Stoszowice wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania wg. norm przepisanych.

Wyjaśniła, że w § 2 zaskarżonej uchwały przyjęto górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki. To postanowienie przepisu prawa miejscowego zostało zakwestionowane przez organ nadzoru jako podjęte z naruszeniem normy kompetencyjnej wynikającej z przepisu art. 6 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zdaniem pełnomocnika Rady Gminy Stoszowice z tą oceną prawną nie sposób się zgodzić bowiem nawet restrykcyjna wykładnia ścieśniająca przepisu art. 6 ust. 1 ww. ustawy, nie pozwala na wyciągnięcie wniosku przyjętego przez skarżącego. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ww. ustawy, właściciele nieruchomości przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3b obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcę posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia za takie usługi.

Dając pierwszeństwo wykładni językowej wskazanego przepisu nie sposób przyjąć, że jego treść dotyczy wyłącznie odbioru bezpośrednio z miejsc zamieszkania (siedzib) właścicieli nieruchomości, albowiem jest w nim mowa o „odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości” bez bliższego wskazania, czy odpady mają być odbierane z terenu danej nieruchomości, czy też z innego miejsca, np. wyznaczonego przez przedsiębiorstwo komunalne. Tym samym nie sposób twierdzić, że Rada Gminy Stoszowice nie jest upoważniona do uregulowania górnej stawki opłaty za odbiór odpadów komunalnych z innego miejsca niż nieruchomości na której odpady powstały. Żaden przepis nie stoi na przeszkodzie, aby transport odpadów do wyznaczonego miejsca ich odbioru mógł być organizowany przez samych właścicieli. Przeciwna wykładnia, prezentowana przez skarżący organ nadzoru prowadzi wprost do naruszenia konstytucyjnej samodzielności wykonywania przez samorząd gminny powierzonych mu ustawami zadań, co z kolei narusza zasadę subsydiarności, która według ustawodawstwa Unii Europejskiej winna mieć znaczenie rozstrzygające w wypadku rozbieżności interpretacyjnych dotyczących przepisów powszechnie obowiązujących, a zwłaszcza przepisów o charakterze kompetencyjnym. Pełnomocnik Rady Gminy wyjaśnił również, że wskazane uregulowanie ma na celu dobro mieszkańców, albowiem umożliwia im wybór, czy chcą korzystać z usługi transportowej świadczonej przez przedsiębiorstwo, czy też chcą samodzielnie organizować transport odpadów, których ilość – z uwagi na warunki wiejskie – ulega znacznym wahaniom sezonowym związanym z charakterem produkcji rolnej. Również w wypadku wyboru przez mieszkańców opcji pozbycia się odpadów bez usług transportowych przedsiębiorstwa komunalnego i samodzielnego dowozu odpadów do wyznaczonego miejsca zbiórki, Rada Gminy Stoszowice chce mieć wpływ na wysokość maksymalnej stawki, jaka może być zaproponowana za odbiór takich odpadów. Poza tym, wskazane uregulowanie prawne funkcjonuje na terenie Gminy Stoszowice od szeregu lat i do tej pory nie było kwestionowane przez Wojewodę Dolnośląskiego (vide Dz. Urz. Woj. Dol. z 2008 r. Nr 62 poz. 798). W dalszej części pisma pełnomocnik Rady Gminy wskazał, że skarżący kwestionuje również treść § 5 uchwały, który stanowi, iż w przypadku, gdy właściciele nie udokumentują korzystania z usług uprawnionych podmiotów, to obowiązek odbioru odpadów przejmie gmina, pobierając opłatę podwyższoną o 100% w stosunku do cen określonych w tej uchwale. Zdaniem organu nadzoru takie postanowienie również jest niedopuszczalne, bowiem organem właściwym w tym przypadku jest Wójt Gminy Stoszowice. Zdaniem Rady Gminy taka konkluzja pozostaje jednak w nieusuwalnej sprzeczności z treścią przepisu art. 6 ust. 7 pkt 2 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W przepisie art. 6 ust. 7 pkt 2 ww. ustawy, ustawodawca postanowił, że w wypadku przejścia obowiązku odbioru odpadów przez gminę, Wójt wydaje z urzędu decyzję, w której ustala m.in. wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem stawek, o których mowa w art. 6 ust. 2 ww. ustawy, a zatem możliwym pozostaje jedynie zastosowanie stawek przyjętych przez organ stanowiący. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, radą gminy określa, w drodze uchwały, górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi odbioru odpadów komunalnych (również stawki za opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych). Wobec jednoznacznej treści przepisów art. 6 ust. 7 pkt 2 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Wójt Gminy Stoszowice nie ma żadnej

swobody co do wyboru wysokości stawek objętych treścią decyzji administracyjnej o której mowa w art. 6 ust. 7, gdzie ustala m.in. obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych przez właścicieli, którzy nie podpisali wymaganych przepisami powołanej ustawy umów o odbiór nieczystości stałych i ciekłych. Organ wykonawczy gminy może w takim przypadku zastosować stawki w wysokości przyjętej przez Radę Gminy, zatem zaprezentowana przez skarżącego wykładnia prawa materialnego pozbawiona jest uzasadnionych podstaw.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 r. (sygn. akt II SA/Wr 406/10) oddalił skargę Wojewody Dolnośląskiego.

W uzasadnieniu wskazał, iż podziela pogląd prezentowany w orzecznictwie sądowym, wg którego odesłanie zawarte w art. 91 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym do odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie uprawnia do stosowania w zakresie oceny wadliwości uchwały lub zarządzenia organu gminy art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), ustanawiającego w sposób taksatywny przypadki kwalifikowanej wadliwości orzeczenia administracyjnego, obligującej właściwy organ do stwierdzenia jego nieważności. Wypracowane w omawianym zakresie poglądy nauki i judykatury pozwoliły ustalić pewien katalog istotnych naruszeń prawa, skutkujących stwierdzeniem nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. Do tej kategorii zalicza się: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej podjęcia określonego rodzaju uchwały, podjęcie uchwały o treści nie przewidzianej w normie prawnej będącej podstawą jej podjęcia, naruszenie procedury podjęcia uchwały.

Z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika, że organ stanowiący samorządu gminnego jest zobligowany do określenia w drodze uchwały górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za korzystanie z usług umożliwiających zrealizowanie ustawowego obowiązku pozbywania się w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadającym zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

WSA uznał, że nie można wyprowadzić zarzutu istotnego naruszenia prawa z twierdzenia, iż Rada Gminy posługując się określeniem „przyjęcie”, a nie „odbiór” stałych odpadów komunalnych w istocie ustaliła opłatę za wykonywanie przez przedsiębiorcę lub wyspecjalizowaną jednostkę gminną czynności nieprzewidzianych przez ustawodawcę. W języku polskim słowa „odbiór” i „przyjęcie” są pojęciami znaczeniowo tożsamymi i wyjaśnianymi w sposób zamienny. W Słowniku języka polskiego (PWN, Warszawa 2008) termin „przyjąć” tłumaczony jest jako „stać się odbiorcą”, a termin „odbiór” tłumaczony jest jako „przyjmowanie czegoś”, natomiast w Słowniku synonimów jako synonim słowa odbiór wskazane są słowa: przyjęcie, przyjmowanie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji użycie w zapisie uchwały zamiast ustawowego określenia „odbiór” słowa „przyjęcie” nie może być kwalifikowane jako sprzeczność z prawem, skoro istota tych czynności jest tożsama. Nie można też uznać za istotne naruszenie prawa przyjęcie w omawianym przepisie uchwały jako formy realizowania obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tzn. pozbywania się zebranych na terenie nieruchomości stałych odpadów komunalnych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi), możliwości dowiezienia stałych odpadów komunalnych własnym transportem do punktu zbiórki.

W obowiązującym stanie prawnym WSA nie znalazł podstaw do zakwestionowania legalności takiego ustalenia w akcie prawa miejscowego. Przyjmując taką ocenę Sąd pierwszej instancji uznał, że obecne standardy cywilizacyjne i potrzeby ochrony środowiska wymagają różnych instrumentów prawnych, poprzez które można kreować zachowania pożądane, czy oczekiwane przez społeczność zbiorową. Oznaczać to może również stworzenie dogodnych warunków dla wypełnienia przez określone podmioty obowiązków istotnych z punktu widzenia członków społeczności w tym np. dla pozbywania się odpadów zebranych na terenie nieruchomości nie w sposób przypadkowy, czy nielegalny, ale w sposób zgodny ze współczesnymi normami funkcjonowania społeczności zbiorowej. Nie jest niezgodne z prawem dowieszenie stałych odpadów komunalnych do miejsca ich zbierania w celu dokonania ich odbioru przez wyspecjalizowany podmiot.

WSA zwrócił także uwagę, iż zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243), w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały, obowiązki przedsiębiorcy dysponującego zezwoleniem na odbiór stałych odpadów komunalnych lub zakładu będącego gminną jednostką organizacyjną, wykonującego usługi w tym zakresie – jako posiadaczy odpadów w rozumieniu ustawy o odpadach – nie ograniczają się do odbioru odpadów, ale obejmują również swoim zakresem obowiązek zapewnienia ich odzysku lub unieszkodliwienia we własnym zakresie lub przez wyspecjalizowaną jednostkę (innego przedsiębiorcę). Względy racjonalne nakazują uznać, że mimo iż ustawodawca w przepisach ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie wprowadza tej kategorii usług w ramach opłaty o jakiej mowa w art. 6 ust. 2, bowiem przedsiębiorca lub zakład gminy odbierający stałe odpady komunalne nie są zobligowani do wykonywania samodzielnie usługi w zakresie ich unieszkodliwiania, ale do zapewnienia tego, to i tak w cenę usługi określonej jako odbiór odpadów muszą być w kalkulowane koszty związane z ich unieszkodliwieniem. Żaden przedsiębiorca, czy specjalistyczny zakład gminny

odbierający opady nie będzie takich kosztów ponosił samodzielnie, na własny rachunek, skoro nie jest możliwe wykonywanie usługi odbioru stałych odpadów komunalnych bez jednoczesnego udokumentowania możliwości unieszkodliwienia ich w legalny sposób.

WSA nie podzielił także zarzutu Wojewody Dolnośląskiego odnoszącego się do przepisu § 5 uchwały. W przepisie tym Rada Gminy Stoszowice postanowiła, że w przypadku, gdy właściciele nieruchomości, zarządcy lub użytkownicy wieczystości nie udokumentują korzystania z usług podmiotów posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na odbiorze odpadów komunalnych lub opróżnianiu zbiorników bezodpływowych obowiązek ten przejmie gmina, pobierając opłatę podwyższoną o 100% w stosunku do cen określonych w § 1, 2 i 3 uchwały. Zasadnie organ nadzoru wskazuje na ustawowy obowiązek gminy w zakresie zorganizowania odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych w przypadku, gdy właściciele nieruchomości nie zawarli umów korzystania z usług w tym zakresie wykonywanych przez wyspecjalizowane podmioty. W takim przypadku – zgodnie z treścią art. 6 ust. 7 pkt 1 i 2 – wójt, burmistrz lub prezydent miasta wydaje z urzędu decyzję, w której m.in. ustala obowiązek uiszczania opłat na odbieranie odpadów komunalnych oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych oraz ustala wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem stawek, o których mowa w ust. 2 (tzn. określonych w stosownej uchwale Rady Gminy). Wskazanie w § 5 uchwały sposobu wyliczenia opłaty z zastosowaniem stawek określonych na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy nie jest wkroczeniem w kompetencje organu wykonawczego gminy. Organ ten wydając decyzję, o której mowa w art. 6 ust. 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach jest zobligowany do stosowania stawek opłat określonych w odpowiednim akcie lokalnym. Ustawodawca nie zapewnia organowi wykonawczemu gminy żadnej dowolności, co do wysokości opłaty, nakazując stosowanie stawek ustalonych na podstawie art. 6 ust. 2 powoływanej ustawy. Wprowadzenie stawki podwyższonej w omawianym przypadku nie może być kwalifikowane jako inna, nieprzewidziana ustawowo opłata, o której mowa w przywoływanym w uzasadnieniu skargi wyroku sądu administracyjnego. Opłatę podwyższoną będą uiszczać tylko ci właściciele nieruchomości, którzy nie zawrą umów na wykonywanie usług w zakresie odbierania odpadów, czy opróżniania zbiorników bezodpływowych ze specjalistycznymi jednostkami.

Opłata podwyższona dotyczy zatem zachowań niepożądanych, a narażają się na nią tylko ci właściciele nieruchomości, którzy nie stosują się do przyjętych powszechnie standardów zachowań społecznych i nie akceptują postulowanej na obecnym etapie rozwoju cywilizacyjnego i kulturowego formuły funkcjonowania w zbiorowej społeczności.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony skargą kasacyjną wywiedzioną przez Wojewodę Dolnośląskiego. Rozstrzygnięciu WSA zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przez jego błędną wykładnię i uznanie, że przepis ten upoważnia radę gminy do:

- ustalenia górnych stawek opłat za usługi w zakresie przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki oraz
- ustalenia podwyższonych górnych stawek opłat za usługi odbierania stałych odpadów komunalnych, usługi przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki oraz usługi opróżniania zbiorników bezodpływowych, transportu i unieszkodliwienia nieczystości ciekłych w przypadku przejęcia wykonania obowiązków w tym zakresie przez gminę.

Wojewoda Dolnośląski wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, rozpoznanie skargi i stwierdzenie nieważności § 2 i § 5 uchwały nr VIII/51/2009 Rady Gminy Stoszowice z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W każdym z tych przypadków organ nadzoru wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu środka odwoławczego zwrócono uwagę, iż zgodnie z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego jest zasada legalizmu określona w art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którą organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Zasada ta niewątpliwie dotyczy również działalności organów jednostek samorządu terytorialnego. Należy w tym miejscu zastrzec, że konstytucyjnie gwarantowana samodzielność gminy, powiatu czy samorządu województwa nie uzasadnia odstępstw od opisanej zasady legalizmu. Zastrzeżenie to należy odnieść przede wszystkim do sfery imperium funkcjonowania organów tych jednostek, w tym przyznanych im kompetencji prawotwórczych.

Podjmując akt prawa miejscowego na podstawie upoważnienia ustawowego (art. 94 Konstytucji RP), organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co kwalifikowane jest jako istotne naruszenie prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji, a normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rada gminy określa, w drodze uchwały, górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi, o których mowa w ust. 1. Jak stwierdza z kolei art. 6 ust. 1 tej ustawy, właściciele nieruchomości przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3b obowiązani są do udokumentowania, w formie umowy, korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadającym zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie takiej umowy i dowodów płacenia za takie usługi. Ustalając górne stawki tychże opłat rada gminy jest zobowiązana do zastosowania niższych stawek, jeżeli odpady komunalne są zbierane i odbierane w sposób selektywny (art. 6 ust. 4 ustawy) i może stosować zróżnicowane stawki w zależności od gęstości zaludnienia na danym obszarze gminy oraz odległości od miejsca uiszczania odpadów komunalnych (art. 6 ust. 4a ustawy).

Mając na względzie powołane przepisy ustawy należy zauważyć, że rada gminy została upoważniona do określenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za określone usługi wykonywane przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadającego stosowne zezwolenie. Przedmiot usług został ściśle określony w art. 6 ust. 1 ustawy i dotyczy: 1) odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, 2) opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Bezpośrednie odesłanie w normie kompetencyjnej określonej w art. 6 ust. 2 ustawy, w zakresie przedmiotu usług, do treści art. 6 ust. 1 ustawy powoduje, że rada gminy została upoważniona do określenia górnych stawek opłat wyłącznie za opisane usługi. Uchwała podjęta na podstawie powołanej normy kompetencyjnej jest aktem prawa miejscowego, a zatem przepisem powszechnie obowiązującym go prawa na terenie działania organu, który go ustanowił (w tym przypadku na terenie gminy). Brzmienie ustawowego upoważnienia wskazuje, że ustalone przez radę gminy górne stawki opłat za przedstawionego rodzaju usługi mają charakter stawek maksymalnych, co pozwala na przyjęcie, że odpowiadają one swojej istotą cenom urzędowym, o których mowa w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.). Uchwała podjęta na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy, ze względu na jej powszechnie obowiązujący charakter, ma zatem moc wiążącą dla stron umowy, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy. To oznacza, że zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadający stosowne zezwolenie – świadczący wskazanego rodzaju usługi – nie mogą domagać się od usługobiorców (właścicieli nieruchomości) opłat wyższych niż w stawkach ustalonych przez radę gminy. Skutkiem tej regulacji jest niewątpliwie ograniczenie, czy zakreślenie granic swobody usługodawców w zakresie ustalania wysokości cen za usługi wskazane w art. 6 ust. 1 ustawy. Należy przyznać także, że niewątpliwym następstwem tego jest ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej podmiotów świadczących usługi polegające na odbieraniu odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianiu zbiorników bezodpływowych i transporcie nieczystości ciekłych.

Konstrukcja normy kompetencyjnej wskazanej w art. 6 ust. 2 ustawy oraz reglamentacyjny charakter uchwały podjętej na jej podstawie powoduje, że upoważnienie to powinno być interpretowane w sposób ścisły. Zdaniem Wojewody Dolnośląskiego, realizacja tej normy powinna sprowadzać się wyłącznie do wskazania górnej stawki opłat za usługi określone w art. 6 ust. 1 ustawy, z uwzględnieniem wytycznych opisanych w art. 6 ust. 4 i ust. 4a ustawy. Przepis art. 6 ust. 2 ustawy, wbrew zaprezentowanemu stanowisku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, nie upoważnia zatem rady gminy do definiowania pojęcia „odbierania odpadów komunalnych” od właścicieli nieruchomości, czy uszczegółowienia zakresu przedmiotowego usług wymienionych w art. 6 ust. 1 ustawy. Tym bardziej, przedstawiona norma kompetencyjna nie daje radzie gminy podstaw do wskazania innych, niż przewidzianych ustawą, form realizacji obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 pkt 3b ustawy i ustalania górnych stawek opłat za tak ustalone inne czynności, czy usługi związane z pozbywaniem się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych. Zakres przedmiotowy usług, których dotyczą górne stawki opłat, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy został określony ustawowo, a rada gminy, w ramach realizacji tej normy kompetencyjnej jest związana narzuconym ustawą zakresem regulacji.

Według Wojewody § 2 uchwały nr VIII/51/2009 podjęty został z przekroczeniem normy kompetencyjnej i jako istotnie naruszający prawo powinien być wyeliminowany z obrotu prawnego. WSA we Wrocławiu, uznając powyższą regulację uchwały za dopuszczalną i prawnie uzasadnioną dokonał błędnej wykładni art. 6 ust. 2 ustawy, czym naruszył wskazany przepis prawa materialnego.

Nadto wnoszący skargę kasacyjną podniósł, iż art. 6 ust. 6 ustawy nakłada na gminę obowiązek zorganizowania odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych w odniesieniu do właścicieli nieruchomości, którzy nie zawarli umów, o których mowa w ust. 1. Art. 6 ust. 7 ustawy wskazuje wprost, że w opisanej sytuacji wójt (burmistrz, prezydent miasta) wydaje z urzędu decyzję, w której ustala m.in. obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych (pkt 1) oraz wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem stawek, o których mowa w ust. 2 (pkt 2). Trzeba zauważyć, że w przypadku przejęcia przez gminę obowiązków opisanych w art. 6 ust. 6 ustawy, opłata za świadczone usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych ustalana jest wyłącznie przez wójta, w drodze indywidualnego aktu administracyjnego – decyzji. Przepis art. 6 ust. 7 pkt 2 ustawy nakazuje wójtowi, ustalającemu wysokość opłat z wymienione usługi, zastosowanie stawek, o których mowa w art. 6 ust. 2

ustawy, a więc górnych stawek opłat określonych przez radę gminy za usługi wymienione w art. 6 ust. 1. Istotnym jest, że wyliczając opłatę za opisanego rodzaju usługi wójt nie może zastosować stawek wyższych niż górne stawki opłat ustalone przez radę gminy wiążące strony umowy o świadczenie usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych i opróżniania zbiorników bezodpływowych. Przepisy te nie przyznają zaś wójtowi możliwości zastosowania innych, podwyższonych stawek w odniesieniu do przypadków opisanych w art. 6 ust. 1 ustawy, które stanowiłyby sankcję za niewywiązanie się przez właścicieli nieruchomości z nałożonych ustawą obowiązków. Tym bardziej, do ustalenia opłat o charakterze quasi sankcyjnym nie została upoważniona rada gminy. Należy przyjąć, że norma kompetencyjna określona w art. 6 ust. 2 ustawy dotyczy wyłącznie ustalenia przez radę gminy górnych stawek opłat za wymienione w ustawie usługi świadczone na podstawie umowy zawartej pomiędzy właścicielem nieruchomości a podmiotem prowadzącym działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych i opróżniania zbiorników bezodpływowych. Rada Gminy nie została upoważniona do określania wysokości górnych stawek opłat w sytuacjach opisanych w art. 6 ust. 6 ustawy.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm. – dalej jako p.p.s.a.), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje konkretną sprawę w granicach określonych przez skargę kasacyjną, biorąc z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania, która zachodzi w przypadkach przewidzianych w § 2 tego artykułu. W badanej sprawie nie występują jednak żadne z wad wymienionych we wspomnianym przepisie, które mogłyby świadczyć o nieważności postępowania prowadzonego przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu i których zaistnienie powodowałoby konieczność zakończenia sprawy, co do zasady, już na tym etapie postępowania kasacyjnego.

Analiza środka odwoławczego wskazuje, iż względem kwestionowanego wyroku sformułowano zarzuty naruszenia prawa materialnego, zatem stan faktyczny przyjęty za podstawę orzekania w pierwszej instancji nie został w postępowaniu kasacyjnym zakwestionowany i jest niesporny.

NSA zwraca uwagę, iż zarzuty skargi kasacyjnej zmierzają w istocie do zakwestionowania zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim nie stwierdza on nieważności § 2 i § 5 uchwały Rady Gminy Stoszowice. Autor środka odwoławczego zarzuca przy tym Sądowi pierwszej instancji, iż niezasadnie przyjął, że art. 6 ust. 2 ustawy upoważnia radę gminy do:

- ustalenia górnych stawek opłat za usługi w zakresie przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki,
- ustalenia podwyższonych górnych stawek opłat za usługi odbierania stałych odpadów komunalnych, usługi przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki oraz usługi opróżniania zbiorników bezodpływowych, transportu i unieszkodliwienia nieczystości ciekłych w przypadku przejęcia wykonania obowiązków w tym zakresie przez gminę.

W odniesieniu do pierwszej z poruszonych kwestii NSA zauważa zatem, iż nie podziela zarzutu sformułowanego przez Wojewodę Dolnośląskiego. Wprawdzie na ogólną aprobatę zasługują uwagi skarżącego, iż normy kompetencyjne upoważniające do tworzenia przepisów prawa (w tym miejscowego), a zwłaszcza przepisów nakładających obowiązki na inne podmioty, powinny być interpretowane ściśle, to jednak postulat ten nie może być sprowadzony do absurdu i w ten sposób zniekształcać sens przepisu, który należy widzieć m.in. przez pryzmat celu społecznego jaki jest mu nadawany przez ustawodawcę. W ocenie NSA Rada Gminy Stoszowice miała prawo do określenia górnych stawek opłat za usługi w zakresie przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki. Po pierwsze, stawki określone w § 2 uchwały związane są z odbiorem odpadów stałych i mają charakter maksymalny, co nie oznacza, iż zawsze w tej właśnie wysokości będą pobierane. Po drugiej relacja, czy raczej różnica, pomiędzy § 1 i § 2 uchwały, oba odnoszą się do opłat za odpady stałe, polega na sposobie ich odbioru (tj. w drodze usług świadczonych na rzecz osób zobowiązanych albo w drodze ich samodzielnej dostawy) oraz na powiązaniu opłaty z właściwą jednostką miary [metr sześcienny (miara objętości) – w przypadku świadczenia usług oraz tona (miara masy) – w przypadku samodzielnej dostawy]. Powyższe ma istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowego odczytania zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego Radzie Gminy Stoszowice w art. 6 ust. 2 ustawy. Przepis ten zezwala na wydanie uchwały określającej górne stawki za usługi określone w ust. 1, który z kolei wskazuje, iż obowiązek pozbycia się odpadów komunalnych stałych i nieczystości ciekłych może być realizowany przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcę świadczącego takie usługi. W żadnym przepisie nie jest określone, w jaki sposób należy dostarczać odpady do gminnego zakładu zajmującego się m.in. ich utylizacją lub składowaniem. Zauważyć zatem trzeba, iż wykładnia art. 6 ust. 2 w zw. z art. 6 ust. 1 i 6 ustawy pozwala na ukształtowanie opłat w sposób przyjęty przez Radę Gminy Stoszowice. Zdaniem NSA regulacja § 2 uchwały uwzględnia przede wszystkim interes członków społeczności lokalnej, umożliwia im bowiem wybór pomiędzy korzystaniem z usług transportowych świadczonych przez uprawniony podmiot (np. przedsiębiorcę prywatnego lub zakład komunalny), a samodzielnym organizowaniem transportu odpadów stałych, których ilość (tj. objętość lub waga) może się znacznie wahać w poszczególnych okresach roku. Regulacja § 1 i § 2, uwzględniająca aspekt ekonomiczny, pozostawia swobodę decyzji podmiotom zobowiązanym do utrzymania czystości na terenie danej posesji. Wskazany aspekt ma również zachęcać osoby zobowiązane do wywiązywa-

nia się z obowiązku dbania o czystość w sposób ustawowo pożądaný (tj. poprzez dostarczanie odpadów do miejsc na ten cel przeznaczonych, a nie wywożenie ich na nielegalne składowiska).

Za zasadny, choć nie w całości, uznano natomiast zarzut sformułowany względem drugiej z poruszonych kwestii, tj. niestwierdzenia przez WSA nieważności zapisu § 5 uchwały ustalającego zwiększenie o 100% górnych stawek opłat za usługi odbierania stałych odpadów komunalnych, usługi przyjęcia i unieszkodliwienia stałych odpadów komunalnych dowiezionych własnym transportem do punktu zbiórki oraz usługi opróżniania zbiorników bezodpływowych, transportu i unieszkodliwienia nieczystości ciekłych w przypadku przejęcia wykonania obowiązków w tym zakresie przez gminę. Zauważyć należy, iż w art. 6 ust. 6 ustawy określono zasadę przejęcia przez gminę wyżej opisanych obowiązków, gdy władający daną nieruchomością nie zawarł umów na wykonywanie stosownych usług. W razie więc przejęcia obowiązku przez gminę, władający nieruchomością ponosi odpowiedzialność za wykreowany przez siebie stan, a jego sytuacja jest regulowana w drodze decyzji, którą na podstawie art. 6 ust. 7 ustawy wydaje wójt, burmistrz, prezydent miasta. Decyzja ta ustala:

- 1) obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych;
- 2) wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem stawek, o których mowa w ust. 2;
- 3) terminy uiszczania opłat;
- 4) sposób i terminy udostępniania urządzeń lub zbiorników w celu ich opróżnienia.

W sytuacji stwierdzenia braku umowy na odprowadzanie odpadów stałych i nieczystości płynnych, organ wykonawczy gminy zobowiązany jest ustalić dla danej osoby opłatę, z zastosowaniem stawek określonych w art. 6 ust. 2 ustawy. Sformułowanie przepisu wskazuje więc, iż stawki te przyjmowane są w wysokości maksymalnej uchwalonej przez gminę, nawet jeżeli w normalnych sytuacjach (tj. w przypadku zawarcia umowy lub samodzielnego dostarczania odpadów) gmina pobiera je w niższej wysokości. Powyższe świadczy o częściowo represyjnym charakterze opłaty nakładanej decyzją. W związku z powyższym, uchwalony przez Radę Gminy Stoszowice § 5 powoduje, iż osoby które nie zawarły umowy ponosić będą maksymalną opłatę zwiększoną dodatkowo o 100%. Jako, że brak jest podstawy prawnej do takiego określenia wysokości opłaty (dwukrotnie wyższego niż stawka maksymalna), § 5 uchwały będącej aktem prawa miejscowego dotknięty jest wadą nieważności.

Na tle powyższego Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 188 p.p.s.a. w zw. z art. 147 § 1 p.p.s.a. i art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym uchylił zaskarżony wyrok i stwierdził nieważność § 5 uchwały Rady Gminy Stoszowice z dnia 18 listopada 2009 r., nr VIII/51/2009 w sprawie ustalenia górnej stawki opłat za usługi w zakresie usuwania, wywozu i unieszkodliwiania stałych odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych. W pozostałym zakresie skarga Wojewody Dolnośląskiego, jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

3927

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK-N.4131.863.2011.BSZ2

Wrocław, dnia 2 listopada 2011 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

stwierdzam nieważność

§ 3 uchwały nr XIV/143/11 Rady Miejskiej Strzelina z dnia 25 października 2011 r. w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości.

UZASADNIENIE

Rada Miejska Strzelina na sesji dnia 25 października 2011 r. podjęła uchwałę nr XIV/143/11 w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 28 października 2011 r.

W trakcie postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdził, iż wskazany § 3 przedmiotowej uchwały stanowi istotne naruszenie art. 4 ust. 7 pkt 2 i ust. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1459 ze zm.), zwanej dalej ustawą, w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. 1997 r. nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 7, art. 77 § 1, art. 262 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.).

Jako podstawę podjęcia uchwały wskazano art. 4 ust. 7 pkt 2 i ust. 11a ustawy. Przepisy te uprawniają Radę Miejską do podjęcia uchwały w sprawie udzielenia bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, zobowiązując ją jednocześnie do określenia w niej w szczególności warunków udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych.

Mocą § 3 uchwały nr XIV/143/11 Rada Miejska Strzelina postanowiła, że: „Koszty wykonania operatów szacunkowych ponoszą nabywcy”.

Przyznana Radzie Miejskiej kompetencja dotyczy określenia zasad, na jakich możliwe będzie udzielenie bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy opłata taka ustalana jest w decyzji właściwego organu (w tym przypadku Burmistrza Strzelina). Do ustalenia tej opłaty stosuje się odpowiednio przepisy art. 67 ust. 3a i art. 69 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.). W oparciu o przywołane przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli nieruchomość jest sprzedawana w drodze bezprzetargowej w celu realizacji roszczeń przysługujących na mocy tej ustawy lub odrębnych przepisów, cenę nieruchomości ustala się w wysokości równej jej wartości, a na poczet ceny nieruchomości gruntowej sprzedawanej jej użytkownikowi wieczystemu zalicza się kwotę równą wartości prawa użytkowania wieczystego tej nieruchomości, określoną według stanu na dzień sprzedaży.

Przepis kompetencyjny sformułowany jest w sposób otwarty, pozwalając na zawarcie w uchwale dotyczącej udzielenia bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości także innych postanowień, niż warunki udzielania bonifikat i wysokość stawek procentowych. Nie oznacza to jednak całkowitej dowolności w kształtowaniu treści uchwały podjętej na podstawie art. 4 ust. 7 pkt 2 ustawy. W każdym przypadku organ stanowiący jest bowiem zobligowany do przestrzegania granic udzielonego mu upoważnienia, jak i respektowania regulacji zawartych w aktach wyższej rangi.

Rada Miejska Strzelina związana jest przede wszystkim wynikającą z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadą legalizmu. Zgodnie z art. 7 Konstytucji organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a w oparciu o art. 94 Konstytucji organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Wykroczenie poza zakres przyznanej ustawowo kompetencji musi być uznane za istotne naruszenie prawa, skutkujące stwierdzeniem nieważności. Rozstrzygnięcie o obowiązku poniesienia kosztów przygotowania nieruchomości nie może zostać uznane za postanowienie z zakresu udzielenia bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości. Rada Miejska jest uprawniona do wypowiedzenia się tylko co do ostatecznej wysokości opłaty z tytułu przekształcenia, a jak wynika z art. 4 ust. 2 ustawy koszty przygotowania nieruchomości do przekształcenia nie stanowią elementu ustalonej opłaty.

Należy przy tym zauważyć, że przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości następuje w drodze decyzji administracyjnej, kończącej postępowanie w tej sprawie. Postępowanie administracyjne jest natomiast regulowane przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego, gdzie w dziale IX ustawodawca rozstrzygnął o opłatach i kosztach takiego postępowania. W art. 262 Kodeksu stwierdza się, że stroną obciążają te koszty postępowania, które wynikły z winy strony lub zostały poniesione w interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie. W uzasadnionych przypadkach organ administracji publicznej może zażądać od strony złożenia zaliczki w określonej wysokości na pokrycie kosztów postępowania. Nie istnieje żaden przepis szczególny, który przewidywałby konieczność uiszczenia kosztów postępowania zmierzającego do wydania decyzji w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności przez wnioskodawcę. Jak podkreśla się w doktrynie, wyliczenie zawarte w art. 262 Kodeksu postępowania administracyjnego ma charakter zamknięty, co oznacza że stroną obciążają wyłącznie koszty wskazane w tym przepisie. Inne koszty postępowania niewymienione w tym przepisie obciążają organ administracyjny. Wyjątki od tej zasady mogą przewidywać tylko przepisy szczególne (M. Jaśkowska, A. Wróbel: Komentarz aktualizowany do art. 262 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2011). Z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego wynika natomiast obowiązek organu administracji publicznej zebrania i rozpatrzenia w sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego, a zgodnie z art. 7 kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Przepisy te obligują organ administracji publicznej do zebrania całego materiału dowodowego, koniecznego do wydania orzeczenia, a co za tym idzie do poniesienia kosztów ich zebrania. Zakres czynności postępowania, które organ administracyjny powinien przeprowadzić z urzędu, nakazujących

dokonanie odpowiednich czynności procesowych, w tym przypadku art. 4a ust. 1 ustawy, który nakazuje odpowiednio stosować art. 67 ust. 1, art. 69 oraz art. 70 ust. 2-4 o gospodarce nieruchomościami do ustalenia opłaty za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Konieczność sporządzenia operatu szacunkowego nieruchomości i jej inwentaryzacji jest nieodzowna dla określenia wartości prawa użytkowania wieczystego tej nieruchomości. Czynność ta jest zatem niezbędna do wydania decyzji w sprawie przekształcenia, jest dokonywana w odniesieniu do konkretnej nieruchomości w sprawie indywidualnej, a zatem niewątpliwie stanowi element procedury administracyjnej. Co za tym idzie wydatki, jakie organ poniósł w związku z dokonaniem wyceny zalicza się do kosztów tego postępowania.

Warto w tym miejscu wskazać na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego – Oddziału Zamiejscowego w Gdańsku z dnia 6 grudnia 2000 r. II SA/Gd 2016/98, w którym podkreśla się, że z przepisów działu IX Kodeksu postępowania administracyjnego wywieść należy, że koszty postępowania (wydatki) ponosi organ prowadzący postępowanie. Wynika to z obowiązków dowodowych organu (art. 7, art. 75 § 1, art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego) oraz ze ściśle określonych przypadków, kiedy koszty postępowania obciążają stronę (art. 262 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego).

Procedura administracyjna zobowiązuje organ administracji do ponoszenia kosztów dokonywanych przez ten organ czynności podejmowanych z urzędu w oparciu o zasadę prawdy obiektywnej, zobowiązującej do zebrania w sposób wyczerpujący i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, a przy tym ustawodawca nie sformułował żadnych przepisów szczególnych, umożliwiających obciążenie wnioskodawcy kosztami zakończonego postępowania przekształceniowego. Skoro zatem koszty takie zostały poniesione w wykonaniu przepisu ustawowego, który mówi o ustaleniu wysokości opłaty za przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności na podstawie wartości nieruchomości ustalonej przez biegłego rzeczoznawcę, przepis §3 uchwały należy uznać za rażąco sprzeczny z przedstawionymi wyżej zasadami, a przeniesienie obowiązku ponoszenia kosztów przygotowania dokumentacji koniecznej do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności (operatu szacunkowego) stanowi bezprawną modyfikację przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Jeśli bowiem ustalenie wartości nieruchomości, dokonanie jej wyceny czy też inne czynności są konieczne dla dokonania przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości i wydania w tej sprawie decyzji administracyjnej, obciążają one organ administracji publicznej, a nie wnioskodawcę.

Warunki udzielenia bonifikaty powinny określać wyłącznie przesłanki materialnoprawne jej udzielenia i siłą rzeczy nie mogą odnosić się do spełnienia wymagań dotyczących przeprowadzenia w określony sposób jednego z etapów procedury administracyjnej (w tym wypadku wyceny nieruchomości). Rozdział kompetencji pomiędzy organy gminy jest w tej sytuacji oczywisty – Rada Miejska określa przesłanki uzyskania prawa do bonifikaty, a Burmistrza Strzelina, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, wydaje decyzję administracyjną, której elementem jest między innymi rozstrzygnięcie o kosztach tego postępowania w zgodzie z obowiązującymi przepisami. Dokonane przez Radę Miejską Strzelina wyłączenie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zmierzającego do wydania decyzji z etapów procedury administracyjnej i poddanie go innym rygorom, niż przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego w oparciu o kompetencję wynikającą z art. 4 ust. 11a ustawy, jest nadinterpretacją tego przepisu i stanowi nie znajdującą żadnego umocowania ingerencję w materię ustawową.

Rada Miejska Strzelina otrzymała od ustawodawcy szczegółowo określoną kompetencję, na podstawie której powinna była ustanowić określone normy prawne rangi prawa miejscowego. Tymczasem Rada w § 3 uchwały Nr XIV/143/11 w sprawie wyrażenia zgody na stosowanie bonifikat od opłaty za tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, przekroczyła normę kompetencyjną stanowiąc w w/w zakresie nie objętym przepisem kompetencyjnym, dokonując jednocześnie nieuprawnionej modyfikacji aktu prawnego wyższego rangą. Powyższe stanowisko podzieliła również Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu m.in. w wyroku z dnia 20.10.2011 r. (sygn. akt II SA/Wr 612/11).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzam jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego – organu nadzoru w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wicewojewoda Dolnośląski:
Ilona Antoniszyn-Klik

3928

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK-N.4131.887.2011.JB6-1

Wrocław, dnia 2 listopada 2011 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

§ 3 pkt 10 oraz § 2 pkt 7 i 8 uchwały Rady Gminy w Paszowicach nr VIII/60/2011 z dnia 30 września 2011 r. w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania.

UZASADNIENIE

Rada Gminy w Paszowicach działając na podstawie upoważnienia ustawowego określonego w art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 9a ust. 15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2005 r., Nr 180, poz. 1493 ze zm.), podjęła na sesji w dniu 30 września 2011 r. uchwałę nr VIII/60/2011 w sprawie trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 7 października 2011 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził, że:

- § 3 pkt 10 uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- § 2 pkt 7 i 8 uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 9a ust. 15 w zw. z art. 9a ust. 12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz § 118 w zw. z § 143 Załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r., Nr 100, poz. 908)

Zgodnie z normą kompetencyjną wyrażoną w art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie rada gminy obowiązana jest określić, w drodze uchwały, tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania. Rada powinna zatem uregulować w przedmiotowej uchwale procedurę powoływania Zespołu oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania

Należy zauważyć, że warunki funkcjonowania Zespołu zostały określone w ustawie, a mianowicie w art. 9a ust. 7 (częstotliwość odbywania posiedzeń Zespołu), oraz art. 9a ust. 10–14 (możliwość tworzenia grup roboczych, określenie składu tych grup, zasady prowadzenia prac w ramach grup roboczych). Zatem zadaniem Rady jest doprecyzowanie warunków funkcjonowania Zespołu, określenie w jaki sposób Zespół będzie pracował, co też Rada w przedmiotowej uchwale uczyniła.

Mianowicie Rada w § 3 przedmiotowej uchwały określiła sposób wyboru Przewodniczącego Zespołu (§ 3 pkt 2 uchwały), zakres obowiązków Przewodniczącego Zespołu (§ 3 pkt 3 uchwały), sposób pracy zespołu w razie nieobecności Przewodniczącego Zespołu (§ 3 pkt 4 uchwały), częstotliwość posiedzeń Zespołu (§ 3 pkt 6 uchwały), zasady przetwarzania danych osobowych osób dotkniętych przemocą w rodzinie oraz osób stosujących przemoc w rodzinie oraz zachowanie tych danych w tajemnicy (§ 3 pkt 8 i 9 uchwały), podmiot odpowiedzialny za obsługę organizacyjno-techniczną (§ 3 pkt 11 uchwały). Oprócz wskazanych wyżej warunków funkcjonowania Zespołu Rada postanowiła w § 3 pkt 10 uchwały, że „organizację pracy oraz sporządzoną dokumentację prac Zespołu i grup roboczych reguluje Regulamin Organizacyjny Zespołu. Ponadto regulując kwestię funkcjonowania Zespołu Rada wskazała, że Zespół może tworzyć grupy robocze w celu rozwiązywania problemów związanych z wystąpieniem przemocy w rodzinie w indywidualnych przypadkach. Ponadto Rada określiła również skład grup roboczych, wskazując, że „w skład grup roboczych wchodzi przedstawiciele podmiotów określonych w art. 9a ust. 11 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie” (§ 2 pkt 7 uchwały) oraz, że „w skład grup roboczych mogą wchodzić członkowie Zespołu” (§ 2 pkt 8 uchwały).

Przechodząc do oceny legalności przedmiotowej uchwały wskazać należy, że z treści art. 9a ust. 15 ustawy i przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, wynika, że Rada podejmując przedmiotową uchwałę powinna określić tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania. Tym samym, zdaniem organu nadzoru, norma zawarta w art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, nakłada na Radę obowiązek kompleksowego uregulowania przez Radę podstawowych zagadnień związanych ze sposobem funkcjonowania Zespołu interdyscyplinarnego. Tymczasem Rada postanowiła, że organizację pracy oraz sporządzoną dokumentację z prac Zespołu i grup roboczych reguluje Regulamin Organizacyjny Zespołu.

Zdaniem organu nadzoru zobowiązanie Zespołu do określenia organizacji pracy tego Zespołu, nie znajduje uzasadnienia w normie kompetencyjnej zawartej w art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Jak wskazano wyżej Rada określiła w przedmiotowej uchwale warunki funkcjonowania Zespołu. Jeżeli Rada uznała, że to uregulowanie jest niewystarczające i że zasadne byłoby bardziej szczegółowe doprecyzowanie tej materii, to na podstawie art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, zobowiązana była zamieścić w treści przedmiotowej uchwały takie regulacje. Rada nie może natomiast odsyłać do odrębnej regulacji określającej organizację pracy Zespołu, które uregulować powinna sama Rada Gminy Paszowice.

Reasumując, Rada podejmując § 3 pkt 10 uchwały przekroczyła zakres nadanego jej mocą art. 9a ust. 15 ustawy upoważnienia ustawowego w zakresie podjęcia uchwały określającej tryb, sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania. Rada nie została bowiem upoważniona do przekazywania przyznanej jej mocą art. 9a ust. 15 ustawy kompetencji do określenia zasad funkcjonowania zespołu, na rzecz innego podmiotu.

Należy mieć na uwadze, że Rada zobowiązana jest działać na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji), oznacza to, że każde działanie organu władzy musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że § 3 pkt 10 uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższe uzasadnia stwierdzenie jego nieważności.

Rada mocą przedmiotowej uchwały postanowiła, że Zespół może tworzyć grupy robocze w celu rozwiązywania problemów związanych z wystąpieniem przemocy w rodzinie w indywidualnych przypadkach (§ 2 pkt 5 uchwały). Powyższe postanowienia uchwały dotyczą niewątpliwie funkcjonowania Zespołu.

Jednocześnie Rada postanowiła, że w skład grup roboczych wchodzi przedstawiciele podmiotów określonych w art. 9a ust. 11 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (§ 2 pkt. 7 uchwały) oraz, że w skład grup roboczych mogą wchodzić członkowie Zespołu (§ 2 pkt 8 uchwały).

Wskazać należy, że skład grup roboczych został określony w art. 9a ust. 11 i ust. 12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. W związku z tym Rada nie powinna w uchwale dokonywać powtórzeń ustawowych, ani dokonywać modyfikacji zapisów ustawowych. Z treści art. 9a ust. 11 ustawy wynika, że przedstawiciele wszystkich wskazanych w nim podmiotów wchodzi obowiązkowo w skład grup roboczych zespołu interdyscyplinarnego, a podmioty wymienione w art. 9a ust. 12 ustawy mogą wchodzić w jego skład. Tymczasem Rada regulując skład grup roboczych, postanowiła, że w jego skład wchodzi podmioty wymienione w art. 9a ust. 11 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Nie wskazała natomiast podmiotów fakultatywnie tworzących grupy robocze, wymienionych w art. 9a ust. 12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, a wskazała, że w skład grup roboczych wchodzi członkowie Zespołu. Organ nadzoru nie kwestionuje zapisu § 2 pkt 8 uchwały. Jednakże w kontekście zapisów ustawowych regulujących skład grup roboczych (art. 9a ust.11 i ust.12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie) oraz zapisów § 2 pkt 7 uchwały, uznać należy, że Rada regulując skład grup roboczych dokonała modyfikacji zapisów ustawowych tj. art. 9a ust.11 i ust.12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że Rada dokonała modyfikacji przepisów prawa, do czego nie była uprawniona. Określiła bowiem skład grup roboczych w sposób odmienny od tego wskazanego w ustawie, a mianowicie w art. 9a ust. 11 i 12 ustawy przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Orzecznictwo wielokrotnie wskazywało, że powtórzenia i modyfikacje, jako wysoce dezin-

formujące, stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r., ONSA 1993/2/44; wyrok NSA z 14 października 1999 r., OSS 2000/1/17; wyrok NSA 6 czerwca 1996 r., sygn. SA/Wr 2761/95, nie opubl.). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba, bowiem liczyć się z tym, że powtórzony czy zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne. Ze stanowiskiem takim koresponduje § 118 w zw. z art. 143 Zasad techniki prawodawczej, zgodnie z którym w aktach prawa miejscowego nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń

Stwierdzić należy zatem, że § 2 pkt 7 i 8 przedmiotowej uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem art. 9a ust. 15 i 9a ust. 12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz § 118 w zw. z § 143 Załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „zasad techniki prawodawczej”, co uzasadnia stwierdzenie ich nieważności.

Mając na uwadze powyższe zasadne jest stwierdzenie nieważności § 3 pkt 10 oraz § 2 pkt 7 i 8 uchwały.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem Organu Nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wicewojewoda Dolnośląski:
Ilona Antoniszyn-Klik

3929

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NK-N.4131.832.2011.JK8

Wrocław, dnia 2 listopada 2011 r.

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

stwierdzam nieważność

§ 1, § 3 ust. 2, § 4 oraz § 5 pkt 1 załącznika do uchwały Rady Gminy Pęcław nr VIII/50/11 z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie Gminy Pęcław.

UZASADNIENIE

Na sesji dnia 27 września 2011 r., działając na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 ze zm.), Rada Gminy Pęcław podjęła uchwałę nr VIII/50/11 w sprawie wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie Gminy Pęcław.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru dnia 4 października 2011 r.

W trakcie postępowania nadzorczego dotyczącego przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził podjęcie:

- § 1 załącznika – z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 3a w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,
- § 3 ust. 2 – z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 3a w zw. z art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,
- § 4 załącznika – z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 3a w zw. z art. 9a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.
- § 5 pkt 1 załącznika – z istotnym naruszeniem art. 7 ust. 3a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Podjmując przedmiotową uchwałę Rada wykorzystała przyznane jej mocą art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach upoważnienie do określenia w drodze uchwały wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Rada działając na podstawie ww. upoważnienia była zobowiązana do stanowienia odnośnie opisu wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań. Dodatkowe wymagania w tym zakresie określa rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2005 r. w sprawie szczegółowego sposobu określania wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia (Dz. U. z 2006 r. Nr 5, poz. 33). Należy mieć jednak na względzie fakt, że rozporządzenie to dotyczy szczegółowego sposobu określania ww. wymagań przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, czyli stanu prawnego, kiedy Rada nie posiadała jeszcze kompetencji do podjęcia przedmiotowej uchwały. Ustawodawca przyznając ww. uprawnienie radzie gminy nie odniósł się natomiast do mocy obowiązującej aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 7 ust. 7 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Minister Środowiska z kolei nie dokonał nowelizacji ww. rozporządzenia.

W § 1 rozporządzenia wskazano, że ustalając wymagania określa się w sposób precyzyjny, zrozumiały, niedyskryminujący, nieograniczający konkurencji oraz nieutrudniający dostępu do rynku przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości:

- 1) opis wyposażenia technicznego, uwzględniający wymagania dotyczące pojazdów, pojemników lub worków oraz bazy transportowej,
- 2) zabiegi sanitarne i porządkowe związane ze świadczonymi usługami,
- 3) miejsca odzysku i unieszkodliwiania odpadów komunalnych.

Podjmując przedmiotową uchwałę w **§ 1 załącznika** Rada postanowiła, że *przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na odbiór odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych na terenie gminy Pęcław, zobowiązany jest do złożenia wniosku opracowanego zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 z późn. zm.) wraz z zaświadczeniem o braku zaległości podatkowych i zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne.*

Tymczasem fakt, że przedmiotowe zezwolenie wydawane jest na wniosek wynika z poszczególnych regulacji ustawy. Z kolei dokumenty, jakie przedsiębiorca zobowiązany jest dołączyć do wniosku, określa art. 8 ust. 1–2a ww. ustawy. Skoro zatem ustawodawca w art. 8 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku określa, że zezwolenie wydawane jest na wniosek, Rada, zdaniem organu nadzoru, działając na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy i określając wymagania jakie muszą spełniać przedsiębiorcy ubiegający się o wydanie zezwolenia na prowadzenie określonej w uchwale działalności, nie jest władna do stanowienia o obowiązku złożenia wniosku. Stanowienie w tym zakresie, w ocenie organu nadzoru, nie znajduje uzasadnienia w normie kompetencyjnej upoważniającej do podjęcia przedmiotowej uchwały.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, zasadne jest stwierdzenie nieważności § 1 załącznika do przedmiotowej uchwały z powodu istotnego naruszenia art. 7 ust. 3a w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W **§ 3 ust. 2 załącznika** do uchwały Rada wskazała, że *przedsiębiorca ubiegający się wyłącznie o zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych powinien udokumentować gotowość ich odbioru przez stację zlewną poprzez okazanie umowy.*

Tymczasem wymaganie, jakie Rada wprowadziła w § 3 ust. 2 załącznika do uchwały, zostało już określone przez ustawodawcę w art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, zgodnie z którym przedsiębiorca ubiegający się wyłącznie o zezwolenie na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych powinien udokumentować gotowość ich odbioru przez stację zlewną.

Należy podkreślić, że powyższy wymóg dotyczy sytuacji, kiedy to przedsiębiorca występuje już o udzielenie zezwolenia, a nie etapu, gdy dopiero dokonuje oceny, czy spełnia wymagania określone przez właściwą radę gminy oraz przez ustawodawcę.

Co więcej, wprowadzając w treści załącznika do przedmiotowej uchwały ww. regulację Rada nie tylko powtórzyła zapis art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ale także dokonała modyfikacji tej regulacji. Rada doprecyzowała bowiem sposób, w jaki przedsiębiorca zobowiązany jest udokumentować gotowość odbioru nieczystości ciekłych przez stację zlewną wskazując, że musi on okazać umowę.

Podkreślenia wymaga, że takie działanie Rady nie znajduje uzasadnienia w normie art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ani też w żadnej innej regulacji tej ustawy. Również w tym miejscu ponownego stwierdzenia wymaga, że Rada uprawniona jest do określenia wymogów, jakie będzie musiał spełnić przedsiębiorca, który dopiero będzie się ubiegał o wydanie mu zezwolenia na prowadzenie określonej działalności. Na etapie ubiegania się o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej Rada nie jest władna do wprowadzania wobec przedsiębiorców wymogu posiadania zawartych już umów na odbiór nieczystości ciekłych, co stanowiło przedmiot regulacji § 3 ust. 2 załącznika do uchwały. Podobnego wymogu Rada nie byłaby władna wprowadzić również odnośnie innych rodzajów odpadów.

Wymogu posiadania zawartych już umów na etapie ubiegania się o wydanie zezwolenia nie wymaga od przedsiębiorców bowiem sam ustawodawca. W art. 8 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku wskazał on, że przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenie na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości powinien we wniosku dodatkowo określić:

- 1) rodzaje odpadów komunalnych odbieranych od właścicieli nieruchomości,
- 2) sposób realizacji obowiązku ograniczenia masy odpadów ulegających biodegradacji składowanych na składowisku odpadów,

oraz udokumentować gotowość ich przyjęcia przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, spełniającego wymagania odnośnie miejsc odzysku i unieszkodliwiania, o których mowa w art. 9 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (j.t..Dz.U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 ze zm.) oraz w art. 7 ust. 3a pkt 2 niniejszej ustawy.

Podobny wymóg został określony odnośnie nieczystości ciekłych, o czym stanowił wskazany wcześniej art. 8 ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Co więcej, ustawodawca nie precyzuje, w jaki sposób ma zostać udokumentowana ww. gotowość, pozostawiając przedsiębiorcy wybór sposobu realizacji tego obowiązku.

Tym samym samo udokumentowanie gotowości przyjęcia nieczystości ciekłych przez stację zlewną a nie przedłożenie zawartej już umowy, będzie stanowiło element wniosku o wydanie zezwolenia w tym zakresie. Udokumentowanie gotowości odbioru nieczystości ciekłych poprzez przedłożenie zawartej już umowy ze stacją zlewną nie może zatem stanowić wymagania, które będzie musiał zrealizować przedsiębiorca, który ocenia, czy spełnia wymogi do tego, aby w ogóle ubiegać się o wydanie takiego zezwolenia.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, czyni zasadnym stwierdzenie nieważności § 3 ust. 2 załącznika do przedmiotowej uchwały.

W § 4 ust. 1 załącznika Rada wskazała, że *przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych obowiązany jest do przekazywania Wójtowi Gminy Pęcław w terminie do dnia 15 każdego miesiąca informacji o umowach podpisanych i rozwiązanych z właścicielami nieruchomości na terenie gminy Pęcław.*

W § 4 ust. 2 Rada postanowiła, że przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania i przekazywania Wójtowi Gminy Pęcław w terminie do końca pierwszego kwartału za poprzedni rok kalendarzowy, informacji dotyczących:

- a) masy poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych lub ilości i rodzaju nieczystości ciekłych z obszaru danej Gminy,
- b) sposobów zagospodarowania poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych,
- c) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji składowanych na składowisku odpadów,
- d) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji nieskladowanych na składowiskach odpadów i sposobów ich zagospodarowania.

Mając na uwadze zakres normy kompetencyjnej określonej w art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stwierdzenia wymaga, że powyższe regulacje § 4 ust. 1 i ust. 2 nie stanowią wymagań, jakie będzie musiał spełnić przedsiębiorca ubiegający się o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej w przedmiotowym zakresie.

Mocą § 4 ust. 1 i ust. 2 Rada stanowiła natomiast odnośnie obowiązków przedsiębiorców, jakie będą musieli oni realizować już po otrzymaniu zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej. Co więcej, obowiązki te zostały określone przez ustawodawcę w art. 9a ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zgodnie z art. 9a ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany w terminie do 15 dnia po upływie każdego miesiąca sporządzić i przekazać wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta wykaz właścicieli nieruchomości, z którymi w poprzednim miesiącu zawarł umowy na odbieranie odpadów komunalnych, opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych, oraz wykaz właścicieli nieruchomości, z którymi w poprzednim miesiącu umowy uległy rozwiązaniu lub wygasły; wykaz zawiera imię i nazwisko lub nazwę oraz adres właściciela nieruchomości oraz adres nieruchomości. Z kolei jak stanowił ustawodawca w ustępie 2 tego artykułu, prowadzący działalność w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub opróżniania zbiorników bezod-

plynowych i transportu nieczystości ciekłych jest obowiązany do sporządzania i przekazywania wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta informacji dotyczącej:

- 1) masy poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych lub ilości i rodzaju nieczystości ciekłych z obszaru danej gminy w terminie do końca pierwszego kwartału za poprzedni rok kalendarzowy;
- 2) sposobów zagospodarowania poszczególnych rodzajów odebranych odpadów komunalnych;
- 3) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji składowanych na składowisku odpadów;
- 4) masy odpadów komunalnych ulegających biodegradacji nieskladowanych na składowiskach odpadów i sposobów lub sposobu ich zagospodarowania.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, działając na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Rada nie była władna do stanowienia w zakresie obowiązków przedsiębiorców po uzyskaniu przez nich zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej zarówno ze względu na fakt, że nie posiadała upoważnienia w tym zakresie, jak i z tego względu, że powyższe obowiązki, co więcej, w sposób bardziej szczegółowy niż uczyniła to Rada, zostały określone przez ustawodawcę.

Powyższe, zdaniem organu nadzoru, uzasadnia stwierdzenie nieważności § 4 przedmiotowej uchwały.

W **§ 5 pkt 1 załącznika** do uchwały Rada zobowiązała przedsiębiorców także do posiadania aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego lub zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej. Tymczasem, zdaniem organu nadzoru, taka regulacja nie stanowi opisu wyposażenia technicznego niezbędnego do realizacji zadań, jakie Rada zobowiązana była uwzględnić określając wymagania dla przedsiębiorców. Nie znajduje zatem potwierdzenia w normie art. 7 ust. 3a ustawy, co z kolei powoduje, że uzasadnione jest stwierdzenie nieważności § 5 pkt 1 załącznika do przedmiotowej uchwały.

Należy także zauważyć, że obowiązek posiadania wpisu do właściwego rejestru przedsiębiorców wynika z samej regulacji art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, wskazującego, że o wydanie zezwolenia mogą się ubiegać podmioty będące już przedsiębiorcami. Przedsiębiorcą, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Z kolei, jak stanowi art. 14 ust. 1 ww. ustawy, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Tym samym także powyższe potwierdza, że Rada nie była władna stanowić w tym zakresie.

Powyższe, w ocenie organu nadzoru, uzasadnia stwierdzenie nieważności § 5 pkt 1 załącznika przedmiotowej uchwały z powodu istotnego naruszenia art. 7 ust. 3a w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzam jak na wstępie.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w związku z art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 163 poz. 1270 z późn. zm.) niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wicewojewoda Dolnośląski:
Ilona Antoniszyn-Klik

3930

**PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
OWR-4210-56/2011/264/XI-B/MK**

Wrocław, dnia 2 listopada 2011 r.

DECYZJA

**w sprawie zatwierdzenia XI taryfy dla ciepła
Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej S.A. z siedzibą w Bogatyni**

Na podstawie art. 47 ust. 2, art. 23 ust. 2 pkt 2 i 3 lit. b w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zmianami) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zmianami),

po rozpatrzeniu wniosku

**z dnia 14 września 2011 r. w sprawie zatwierdzenia XI taryfy
dla Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej S.A. z siedzibą w Bogatyni
zwanego dalej „Przedsiębiorstwem”**

posiadającego KRS 0000097505

**postanawiam zatwierdzić taryfę dla ciepła
na okres do dnia 30 listopada 2012 r.**

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 61 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, w związku z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, na wniosek Przedsiębiorstwa posiadającego koncesje na:

- 1) przesyłanie i dystrybucję ciepła z dnia 24 sierpnia 1998 r. nr PCC/5/264/U/1/98/AP ze zmianami z dnia:
 - 24 września 1999 r. nr PCC/5/S/264/U/3/99,
 - 12 lipca 2007 r. nr PCC/5-ZTO/264/W/OWR/2007/MK,
- 2) obrót ciepłem z dnia 21 sierpnia 1998 r. nr OCC/2/264/U/1/98/AP ze zmianami z dnia:
 - 24 września 1999 roku nr OCC/2/S/264/U/3/99,
 - 12 lipca 2007 r. nr OCC/2-ZTO/264/W/OWR/2007/MK,

na wniosek z dnia 14 września 2011 r. zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla ciepła, ustalonej przez to Przedsiębiorstwo.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE oraz proponują okres ich obowiązywania. W myśl art. 47 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, Prezes URE zatwierdza taryfę, bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44 ÷ 46 tej ustawy.

W trakcie postępowania administracyjnego, na podstawie zgromadzonej dokumentacji ustalono, że Przedsiębiorstwo opracowało taryfę zgodnie z zasadami określonymi w art. 44 i 45 ustawy – Prawo energetyczne oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291).

Oceny kosztów uzasadnionych, stanowiących podstawę ustalania cen i stawek opłat dla pierwszego roku stosowania taryfy, dokonano na podstawie porównania jednostkowych kosztów planowanych dla pierwszego roku obowiązywania taryfy z jednostkowymi kosztami wynikającymi z kosztów poniesionych w roku 2010.

Udział opłat stałych, w łącznych opłatach za świadczenie usług w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła, o których mowa w art. 45 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne został przyjęty zgodnie z wnioskiem Przedsiębiorstwa, ponieważ zapewnia ochronę interesów odbiorców.

Okres obowiązywania taryfy dla ciepła został przyjęty, zgodnie z wnioskiem Przedsiębiorstwa. W tym stanie rzeczy postanowiłem orzec, jak w rozstrzygnięciu.

POUCZENIE

- 1) Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – za moim pośrednictwem, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia (art. 30 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oraz art. 479⁴⁶ pkt 1 i art. 479⁴⁷ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego).
- 2) Odwołanie od decyzji powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji i wartości przedmiotu sporu, przytoczenie zarzutów, związane ich uzasadnienie, wskazanie dowodów, a także zawierać wniosek o uchylenie albo o zmianę decyzji w całości lub w części (art. 479⁴⁹ Kodeksu postępowania cywilnego).
Odwołanie należy przesłać na adres Południowo-Zachodniego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki – ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 49–57, 50-032 Wrocław.
- 3) Stosownie do art. 31 ust. 4 i art. 47 ust. 3 pkt. 2 ustawy – Prawo energetyczne, taryfa zostanie skierowana do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.
- 4) Stosownie do art. 47 ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne, Przedsiębiorstwo wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od daty jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

DYREKTOR

POŁUDNIOWO-ZACHODNIEGO
ODDZIAŁU TERENOWEGO
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
we Wrocławiu

Józef Dolata

PRZEDSIĘBIORSTWO ENERGETYKI CIEPLNEJ SPÓŁKA AKCYJNA W BOGATYNI

TARYFA DLA CIEPŁA

Niniejsza taryfa stanowi załącznik do decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 2 listopada 2011 r. nr OWR-4210-56/2011/264/XI-B/MK

I. Pojęcia stosowane w taryfie

ustawa – ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zmianami),

rozporządzenie taryfowe – rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291),

rozporządzenie o funkcjonowaniu systemów ciepłowniczych – rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemów ciepłowniczych (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 92),

dostawca ciepła – PGE GiEK S.A. Oddział Elektrownia Turów z siedzibą w Bogatyni, prowadząca

działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania oraz przesyłania i dystrybucji ciepła,

sprzedawca, przedsiębiorstwo energetyczne – Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A. z siedzibą w Bogatyni, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem,

taryfa – zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania, opracowany przez przedsiębiorstwo energetyczne i wprowadzany jako obowiązujący dla określonych w nim odbiorców w trybie określonym ustawą,

odbiorca – każdy, kto otrzymuje lub pobiera ciepło na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym,

grupa taryfowa – grupa odbiorców korzystających z usług związanych z zaopatrzeniem w ciepło, z którymi rozliczenia są prowadzone na podstawie tych samych cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania,

sieć ciepłownicza – połączone ze sobą urządzenia lub instalacje, służące do przesyłania i dystrybucji ciepła ze źródeł ciepła do węzłów cieplnych;

przyłącze – odcinek sieci ciepłowniczej doprowadzający ciepło wyłącznie do jednego węzła cieplnego,

węzeł cieplny – połączone ze sobą urządzenia lub instalacje służące do zmiany rodzaju lub parametrów nośnika ciepła dostarczanego z przyłącza oraz regulacji ilości ciepła dostarczanego do instalacji odbiorczych,

obiekt – budowla lub budynek wraz z instalacjami odbiorczymi;

instalacja odbiorcza – połączone ze sobą urządzenia lub instalacje służące do transportowania ciepła lub ciepłej wody z węzłów cieplnych lub źródeł ciepła do odbiorników ciepła lub punktów poboru ciepłej wody w obiekcie,

układ pomiarowo-rozliczeniowy – dopuszczony do stosowania zgodnie z odrębnymi przepisami, zespół urządzeń, służących do pomiaru ilości i parametrów nośnika ciepła, których wskazania stanowią podstawę do obliczenia należności z tytułu dostarczania ciepła,

moc cieplna – ilość ciepła wytworzonego lub dostarczonego do podgrzania określonego nośnika ciepła albo ilość ciepła odebranego z tego nośnika w jednostce czasu,

zamówiona moc cieplna – ustalona przez odbiorcę lub podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci ciepłowniczej największa moc cieplna, jaka w danym obiekcie wystąpi w warunkach obliczeniowych, która zgodnie z określonymi w odrębnych przepisach warunkami technicznymi oraz wymaganiami technologicznymi dla tego obiektu jest niezbędna do zapewnienia:

- pokrycia strat ciepła w celu utrzymania normatywnej temperatury i wymiany powietrza w pomieszczeniach,
- utrzymania normatywnej temperatury ciepłej wody w punktach czerpalnych,
- prawidłowej pracy innych urządzeń lub instalacji;

warunki obliczeniowe:

- obliczeniowa temperatura powietrza atmosferycznego określona dla strefy klimatycznej, w której zlokalizowane są obiekty, do których jest dostarczane ciepło,
- normatywna temperatura ciepłej wody,

nielegalne pobieranie ciepła – pobieranie ciepła bez zawarcia umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, z całkowitym lub częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy.

II. Zakres działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło

Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej S.A. w Bogatyni prowadzi działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji oraz obrotu ciepłem na terenie miasta Bogatynia.

Działalność prowadzona jest na podstawie udzielonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki koncesji na:

- przesyłanie i dystrybucję ciepła z dnia 24 sierpnia 1998 r. Nr PCC/5/264/U/1/98/AP, ze zmianami z dnia 24 września 1999 r. nr PCC/5/S/264/U/3/99 oraz z dnia 12 lipca 2007 r. Nr PCC/5-ZTO/264/W/OWR/2007/MK,
- obrót ciepłem z dnia 21 sierpnia 1998 r. nr OCC/2/264/U/1/98/AP, ze zmianami z dnia 24 września 1999 r. Nr OCC/2/S/264/U/3/99 oraz z dnia 12 lipca 2007 r. nr OCC/2-ZTO/264/W/OWR/2007/MK.

III. Podział odbiorców na grupy taryfowe

Zgodnie z postanowieniami § 10 rozporządzenia taryfowego wyodrębniono następujące grupy taryfowe:

Grupa A – odbiorcy, którym ciepło dostarczane jest za pośrednictwem sieci ciepłowniczej sprzedawcy i węzłów cieplnych odbiorcy,

Grupa B – odbiorcy, którym ciepło dostarczane jest za pośrednictwem sieci ciepłowniczej i węzłów cieplnych sprzedawcy.

IV. Ceny i stawki opłat

1. Rodzaje oraz wysokość stawek opłat sprzedawcy

Grupa A

Wyszczególnienie	Jednostki	Wysokość stawek opłat netto
Stawka opłaty stałej za usługi przesyłowe	zł/MW/rok	43 369,83
	rata miesięczna	3 614,15
Stawka opłaty zmiennej za usługi przesyłowe	zł/GJ	11,22

Grupa B

Wyszczególnienie	Jednostki	Wysokość stawek opłat netto
Stawka opłaty stałej za usługi przesyłowe	zł/MW/rok	55 214,78
	rata miesięczna	4 601,23
Stawka opłaty zmiennej za usługi przesyłowe	zł/GJ	16,38

Ustalone wyżej stawki opłat nie zawierają podatku od towarów i usług (VAT).

W odniesieniu do nich podatek VAT nalicza się zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Rodzaje cen i stawek opłat dostawcy ciepła

Rozliczenia z odbiorcami, z którymi zawarto umowy sprzedaży ciepła będą uwzględniały również:

- cenę ciepła (w zł/GJ),
- cenę za zamówioną moc cieplną (w zł/MW),
- cenę nośnika ciepła dostarczanego do napełniania i uzupełniania jego ubytków w instalacjach odbiorczych (w zł/m³),
- stawkę opłaty stałej za usługi przesyłowe (w zł/MW),

- stawkę opłaty zmiennej za usługi przesyłowe (w zł/ GJ),
- ustalone w taryfie dostawcy ciepła – grupa taryfowa **W**.

3. Stawki opłat za przyłączenie do sieci ciepłowniczej

W przypadku przyłączenia odbiorców, spełniających warunki określone w art. 7 ust. 5 ustawy, stosowane będą następujące stawki opłat za przyłączenie do sieci:

Rodzaj przyłącza	Jednostka miary	Stawka opłaty netto
DN 25	zł/m	178,50
DN 32	zł/m	178,50
DN 40	zł/m	191,63

Ustalone wyżej stawki opłat za przyłączenie nie zawierają podatku od towarów i usług (VAT). W odniesieniu do nich podatek VAT nalicza się zgodnie z obowiązującymi przepisami.

V. Sposób obliczania opłat

Miesięczna rata opłaty za zamówioną moc cieplną – pobierana w każdym miesiącu, stanowi iloczyn zamówionej mocy cieplnej oraz 1/12 ceny za zamówioną moc cieplną dla danej grupy taryfowej,

Opłata za ciepło – pobierana za każdy miesiąc, w którym nastąpił pobór ciepła, stanowi iloczyn ilości dostarczonego ciepła, ustalonej na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego zainstalowanego na przyłączy do wężla cieplnego lub w innych miejscach rozgraniczenia eksploatacji urządzeń i instalacji określonych w umowach, oraz ceny ciepła dla danej grupy taryfowej,

Opłata za nośnik ciepła – pobierana za każdy miesiąc, w którym nastąpił pobór nośnika ciepła, stanowi iloczyn ilości nośnika ciepła, dostarczonego do napełniania i uzupełnienia ubytków wody w instalacjach odbiorczych, ustalonej na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego zainstalowanego w węźle cieplnym, oraz ceny nośnika ciepła dla danej grupy taryfowej,

Miesięczna rata opłaty stałej za usługi przesyłowe – pobierana w każdym miesiącu, stanowi iloczyn zamówionej mocy cieplnej oraz 1/12 stawki opłaty stałej za usługi przesyłowe dla danej grupy taryfowej,

Opłata zmienna za usługi przesyłowe – pobierana za każdy miesiąc, w którym nastąpił pobór ciepła, stanowi iloczyn ilości dostarczonego ciepła ustalonej na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, zainstalowanego na przyłączy do wężla cieplnego albo w innych miejscach rozgraniczenia eksploatacji urządzeń i instalacji określonych w umowach oraz stawki opłaty zmiennej za usługi przesyłowe dla danej grupy taryfowej,

Opłata za przyłączenie do sieci – obliczana jako iloczyn długości przyłącza i stawki opłaty za przyłączenie, ustalonej w taryfie dla danego rodzaju przyłącza.

VI. Warunki stosowania cen i stawek opłat

Ustalone w niniejszej taryfie stawki opłat obowiązują przy zachowaniu parametrów jakościowych nośnika ciepła i standardów jakościowych obsługi odbiorców określonych w rozdziale 6 rozporządzenia o funkcjonowaniu systemów ciepłowniczych.

W przypadkach:

- niedotrzymania przez strony warunków umowy sprzedaży ciepła,
- niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne standardów jakościowych obsługi odbiorców,

- uszkodzenia lub stwierdzenia nieprawidłowych wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego,
 - udzielania i naliczania bonifikat przysługujących odbiorcy,
 - nielegalnego pobierania ciepła,
- stosuje się odpowiednio postanowienia rozdziału 4 rozporządzenia taryfowego.

VII. Wprowadzanie zmian cen i stawek opłat

Taryfa, po zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, jest kierowana do ogłoszenia

w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od daty jej opublikowania.

Wszyscy odbiorcy będą powiadamiani pisemnie o wprowadzaniu nowych cen i stawek opłat z wyprzedzeniem co najmniej 14 dni od daty planowanego ich wprowadzenia.

Członek Zarządu
Zastępca dyrektora ds. ekonomicznych
Jadwiga Lange

Prezes Zarządu
Marek Berner

3931

PREZES
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
OWR-4210-63/2011/17261/I-B/CP

Wrocław, dnia 31 października 2011 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zmianami) i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zmianami),

po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 października 2011 r.
uzupełnionego pismem z dnia 24 października 2011 r.
w sprawie zatwierdzenia zmiany taryfy dla ciepła przedsiębiorcy BD
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we Wrocławiu

**postanawiam zmienić okres obowiązywania taryfy dla ciepła
zatwierdzonej moją decyzją z dnia 10 września 2010 r.
nr OWR-4210-15/2010/17261/I-A/CP
przez przedłużenie okresu jej obowiązywania do dnia 31 stycznia 2012 r.**

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 47 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne, Przedsiębiorstwo prowadzące działalność koncesjonowaną w zakresie wytwarzania i przesyłania oraz dystrybucji ciepłem, ustaliło taryfę dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 września 2010 r. nr OWR-4210-15/2010/17261/I-A/CP. Okres obowiązywania tej taryfy ustalono do dnia 31 października 2011 r. W dniu 21 października 2011 r. na wniosek Przedsiębiorstwa zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zmiany taryfy dla ciepła polegającej na przedłużeniu okresu jej obowiązywania do dnia 31 stycznia 2012 r. Wniosek o zatwierdzenie zmiany taryfy dla ciepła Przedsiębiorstwo uzasadniło brakiem dostatecznej informacji o przewidywanych kosztach prowadzenia działalności w 2011 r. Przedłużenie obowiązującej taryfy pozwoli na dokonanie analizy kosztów i opracowanie taryfy w oparciu o stosowne wskaźniki wzrostu cen. Rozpatrując przedmiotowy wniosek kierowano się prze-

słankami określonymi w art. 155 Kpa, zgodnie z którymi decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Ponieważ spełnione zostały przesłanki warunkujące zmianę decyzji administracyjnej w trybie art. 155 Kpa, w szczególności zmianie dotychczas obowiązującej decyzji nie sprzeciwiają się przepisy szczególne oraz przemawia za tym słuszny interes Strony – postanowiłem orzec, jak w rozstrzygnięciu. Okres obowiązywania taryfy dla ciepła został przyjęty zgodnie z wnioskiem Przedsiębiorstwa

POUCZENIE

- 1) Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – za moim pośrednictwem, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia (art. 30 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oraz art. 479⁴⁶ pkt 1 i art. 479⁴⁷ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego).
- 2) Odwołanie od decyzji powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać oznaczenie zaskarżonej decyzji i wartości przedmiotu sporu, przytoczenie zarzutów, zwięzłe ich uzasadnienie, wskazanie dowodów, a także zawierać wniosek o uchylenie albo o zmianę decyzji w całości lub w części (art. 479⁴⁹ Kodeksu postępowania cywilnego).
Odwołanie należy przesłać na adres Południowo-Zachodniego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki – ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 49-57, 50-032 Wrocław.
- 3) Stosownie do art. 31 ust. 4 i art. 47 ust. 3 pkt. 2 ustawy – Prawo energetyczne, decyzja zostanie skierowana do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

DYREKTOR

POŁUDNIOWO-ZACHODNIEGO
ODDZIAŁU TERENOWEGO
URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
we Wrocławiu

Józef Dolata

-
- Informacja o warunkach rozpowszechniania i prenumeraty Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego:
 - 1) egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych, w miarę posiadanych rezerw można nabywać w Redakcji Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego, pl. Powstańców Warszawy 1, 50-951 Wrocław, pok. 1178, tel. 71/340-66-21, fax. 71/340-66-47, e-mail: dziennik@duw.pl
 - 2) w przypadku prenumeraty, na podstawie nadesłanego zamówienia do Redakcji Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego, pl. Powstańców Warszawy 1, 50-951 Wrocław, tel. 71/340-66-21, fax. 71/340-66-47, e-mail: dziennik@duw.pl
 - Informacja o czasie i miejscu, w którym wyłożone są do powszechnego wglądu zbiory Dziennika Urzędowego wraz ze skrowidzami:
 - 1) Biblioteka Urzędowa Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego we Wrocławiu, pl. Powstańców Warszawy 1, 50-951 Wrocław, pok. 3004–3005, w godz. 9–15 (pn.–pt.), tel. 71/340-62-54
 - 2) Internet na stronie: <http://www.duw.pl>
-

Wydawca: Wojewoda Dolnośląski

Redakcja: Wydział Nadzoru i Kontroli Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Redakcja Dziennika Urzędowego Województwa Dolnośląskiego, 50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1, tel. 71/340-66-21, e-mail: a.augustynowicz@duw.pl

Skład druk i rozpowszechnianie: Dolnośląski Urząd Wojewódzki we Wrocławiu – Wydział Nadzoru i Kontroli, 50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1, tel. 71/340-66-21, e-mail: dziennik@duw.pl

Tłoczono z polecenia Wojewody Dolnośląskiego w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu – Wydział Nadzoru i Kontroli
50-951 Wrocław, pl. Powstańców Warszawy 1